

KALITKA

BÚCSÚZUNK

LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

HÁZI HŐSNŐINK

2024 / 1-2

TARTALOM

BÚCSÚZUNK

- **Erdei Cs.K.:** Levél az érettségizőknek 6
- **Sóti V., Vargha V.V.:** NEMES búcsú..... 9
- **Vargha V.V.:** Egy kolis kezdete és vége 12
- **Bancsó B.:** Viszlát, nagyok!..... 14
- **Sasvári N.:** Ballagó gondolatok 16

VALLATÓFÉNY ALATT

- **Vargha V.V.:** Csongi szerint a világ 19

KÖLTŐ MADARAINK

- **Tóth Cs.:** Rajongás 24
- **Vargha V.V.:** Szíve asztalánál..... 25
- **Vargha V.V.:** Feleslegessé válni 26
- **Major Sz.:** Csak matt..... 27
- **Kovács Sz.:** Kabát 28

IDEGEN TOLLBÓL

- **Zalavári L.:** Megváltozhatunk?..... 32
- **Zalavári L.:** A természet mint csoda 33

SZTORI TIME

- **NN.:** Gyerekkori történet 34
- **Rideg A.:** Barátság 35
- **XY.:** Kimondatlan élmény..... 39

LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

☞ Tóth Cs.: Avagy: az az ikonikus nyár	40
☞ NN: Avagy: szoknya a kezem alatt	41
☞ Kovács Sz.: Avagy: töltsd tele a poharat!.....	42
☞ Vargha V.V.: Avagy: a sok csoki jó, a Nagyon sok még jobb	44
☞ KIKO: Avagy: a séta szárnyat ad	45

KRITIKUS SZEMMEL

? Kovács Sz.: Oszkár és Rózsamami könyvajánló.....	46
? Major Sz.: Az új könyvformák	47
? Tóth Cs.: Kritika Dzsúdló arénakoncertjéről	48

VITA HEVÉBEN

⚡ Vargha V.V.: Vitaest a filmekről.....	50
⚡ Tóth Cs.: 18 felett mindegy?	52

NEMES ESEMÉNYEK

❶ Sz.Zs.: Rendhagyó irodalomóra rendhagyóan	53
❶ Sz.Zs.: Házi hősnőink.....	55
❶ Sz.Zs.: Rudas-kupa	56
❶ Sz.Zs.: Árpád-kupa	57

Kedves Ballagók!

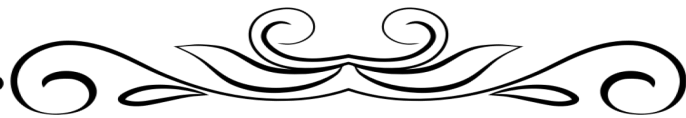
Sok sikert és boldogságot

kíván nektek

a Kalitka csapata!

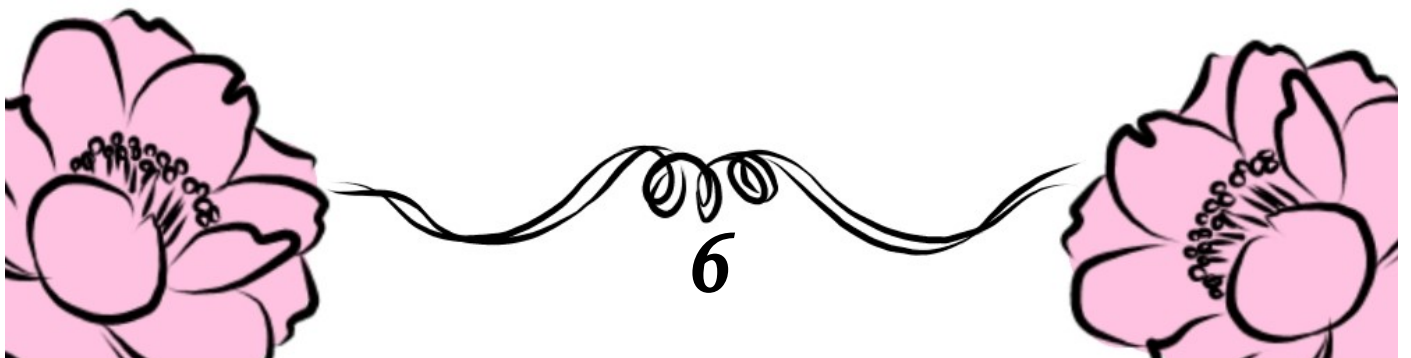
Levél az érettségizőknek

Úgy gondoltam összegyűjtöm a gondolataimat, tapasztalataimat az érettségivel kapcsolatban, remélve, hogy ezzel egy kicsit támogatni, inspirálni tudlak benneteket.

Ez egy nagy mérföldkő minden diák életében és teljesen normális, ha tartotok tőle, izgultok egy kicsit, vagy éppen elbizonytalanodtok magatokban. Utólag visszaneézve valóban nagy küzdelem volt, de nem is a feladatok nehézsége miatt, itt szerintem először is az illetőnek főként magával kell szembenézni, megküzdeni. Személy szerint szeretem túlbonyolítani és túlstresszelni a dolgokat, de gondolom, ezzel nem csak én vagyok így. Fontos tudnotok, hogyha nem is ez tükröződik vissza mindenkiről, biztos vagyok benne, hogy sokan érzik ugyanazt legbelül, mint ti, csak mindenki máshogy kezeli, mutatja ki ezeket a dolgokat.

Mi is lehet egy sikeres érettségi titka? Erre bizony nagyon összetett a válasz. Először is természetesen fontos, hogy a tárgyi anyagot a lehető legjobban elsajátítsuk, megtegyünk mindent azért, hogy a legjobb formánkat hozzuk a megmérettetésre. Erre számtalan mód van, nektek kell tudni, hogy nektek melyik verzió vált be eddig a legjobban, de sose felejtsetek, hogy a kollégiumi tanárok bármikor segíségekre lesznek, ha nem megy valami (persze azután, hogy megpróbáltátok magatoktól megoldani az adott feladatot), elég csak szólni a szaktanárnak, hogy segítségre van szükséged és ezáltal időt és energiát tudtok spórolni, ráadásul egy hatalmas szaktudású ember közreműködésével. Én például Zsuzsa nénihez jártam törizni, Éger Kati nénihez matekozni, Mariann tanárnő az angol szóbeli feladatokban, Anikó néni pedig a verselemzésben segített. És nem tudok elég hálás lenni nekik, hiszen a sok segítség

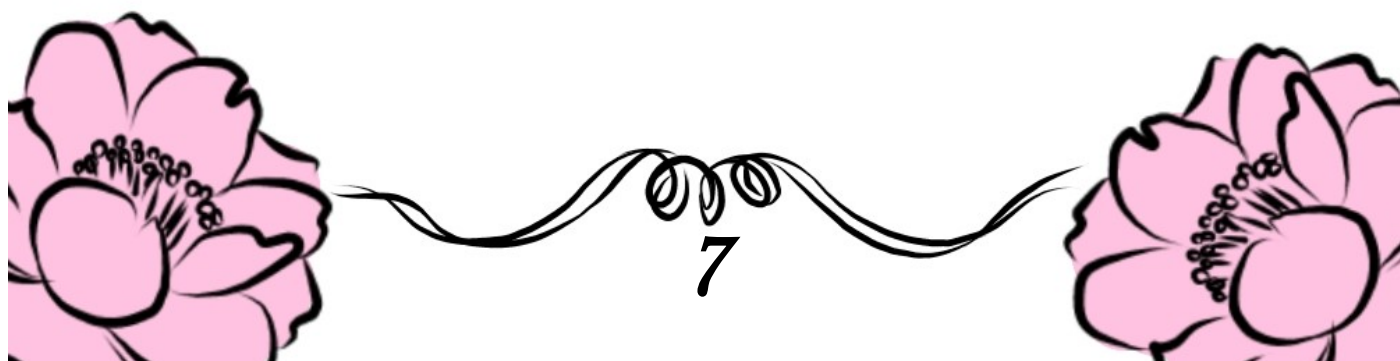
BÚCSÚZUNK

nélkül biztosan nehezebben ment volna a felkészülés.

Fontos leszögezni, hogy teljesen rendben van, ha nem megy minden ugyanúgy, sőt nem is kell mindennek ugyanúgy mennie. Én sajnos ezt sokszor elfelejtettem, pedig ezt a tényt fontos az elején elfogadni. Nyilván meg kell tenni mindent, ami rajtunk múlik, viszont ha becsülettel felkészültünk, akkor fontos tisztában lenni azzal, hogy az érettségi az egy pillanatnyi teljesítmény. Lehet mindenkinek rosszabb napja és ez teljesen rendben van, meg kell tenni mindent, amire képesek vagyunk, de egy esetleges rosszabb eredmény miatt egyáltalán nem szabad ostromozni a lelkünket, hiszen ami tőlünk telt, azt becsülettel megtettük. Ez innentől kezdve az egyetemen is végig fog kísérni minden diákot. Sőt! Egyetemistaként az a tapasztalatom, hogy nem is mindig csak a tudáson múlik a jegyünk, hanem a hangulatunkon, azon, hogy mennyire tudunk magabiztosak lenni, a tanár hangulatán, illetve, hogy mennyire vagyunk egy hullámhosszon a vizsgáztatóval.

Ne felejtsetek, hogy hibázni emberi dolog, és ezekből tudunk tanulni a legtöbbet! Mi a helyzet azzal a tantárggyal, amiből kötelező érettségizni, de abszolút nem áll hozzánk közel? Az én tanácsom az, hogy kezdjük el kicsit más szemszögből szemlélni. Számomra például ilyen volt a matematika. Sosem voltam belőle rossz, de sosem éreztem magaménak, több idő kellett, hogy megértssem és sokszor okozott keserves percek a gimi alatt. Nekem az segített a legjobban, hogy megpróbáltam megszerettetni magammal, hiszen kötelező tárgy volt. Erre is egy lépcsőfokként tekintettem, ami egy lépéssel közelebb visz az álmaimhoz, egy olyan lépcsőfokra, amit nem lehet csak úgy átugrani, hanem muszáj megélni ezeket a kis küzdelmeket, hogy a végén majd egy teljes egészet kapjak. Emellett amint említettem én is segítséget kértem Éger Kati nénitől, és hálás vagyok neki, hiszen próbálta megszerettetni velem a tárgyat és próbálta mindig erősíteni bennem, hogy menni fog, csak ne izguljam túl.

Másik nagyon fontos tényező a mentális állapotunk kordában tartása. Nagy kihívás az érettségi, valami új, valami szokatlan, de érdemes arra gondolni, hogy tényleg

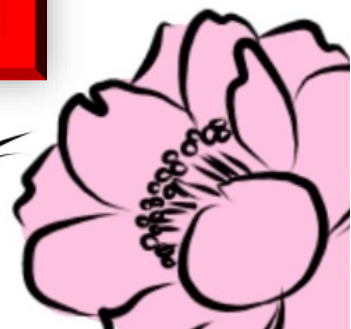
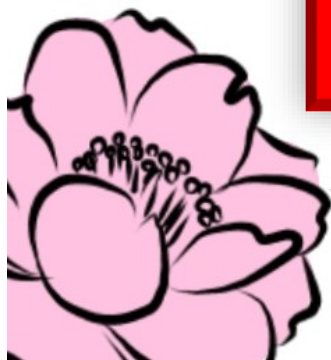
BÚCSÚZUNK

sok minden fejben dől el. Szükség van magabiztosságra ahhoz, hogy kihozzuk magunkból a legtöbbet. Ha túlstresszeljük, akkor a szervezetünket terheljük. Én, ha utólag változtatnék valamin, biztosan ez lenne. Kevesebbet stresszelnék és mondanám magamnak folyamatosan, hogy amit megtanultam, azt senki nem veheti már el tőlem.

Összességében higgyetek magatokban! Nem egy megugorhatatlan dolog, gondolatok arra, hogy mennyi embernek sikerült már és nektek is fog, ha felvértezve mentek a csatába. A tudás és a tanulás csodás dolog, ezáltal ajtókat nyitunk magunknak. Csináljatok bármit is, legyen bármi is az érdeklődési körötök, célotok, küzdjetek érte, ahogy csak tudtok. Higgyétek el, csodálatos érzés lesz, mikor a ponthatárok kihirdetése után felvesznek arra a helyre ahová menni szerettetek volna. Akkor érzi majd azt az ember, hogy megérte a sok munka, olykor lemondás. Ha esetleg nem teljesen a terv szerint alakul a felvételitek, akkor se szomorodjatok el, hiszen minden okkal történik. Próbáljátok fellelni a küldetésetek az új helyzetben is! Én hiszek bennetek, és ha nem is ismerlek benneteket személyesen, egyenként, tudom, hogy képesek vagytok rá!

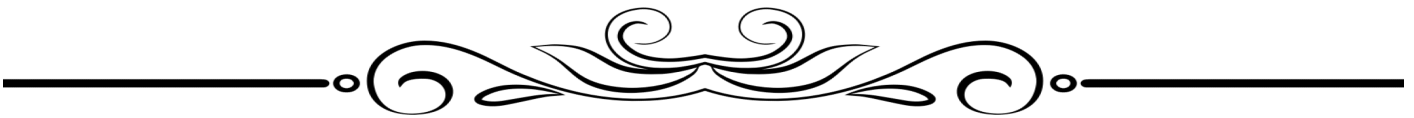
Sok sikert kívánok Nektek!

Erdei Csenge Kincső

NEMES búcsú

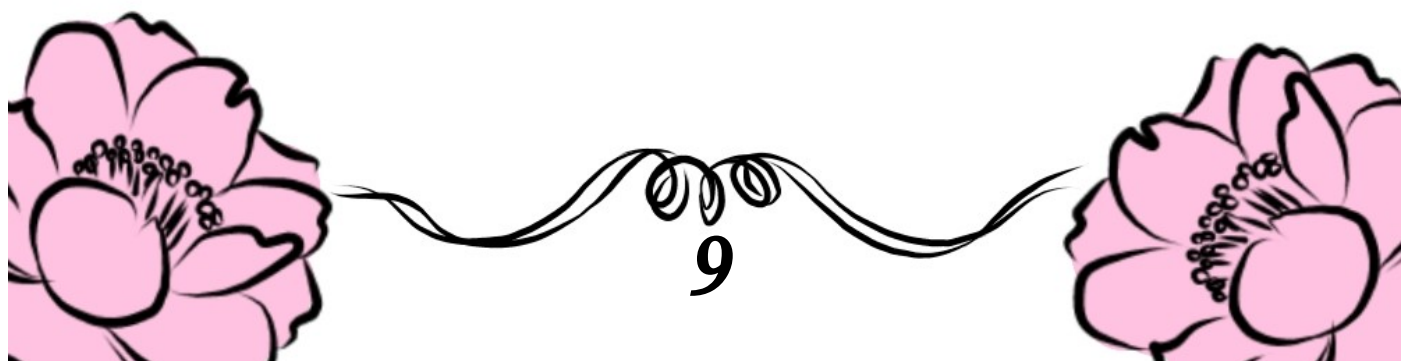

Tisztelt intézmény vezető, kedves tanáraink, ballagó diákok és mindenki, aki megjelent ezen az igazán NEMES eseményen!

Mintha csak tegnap lett volna, mikor átléptem a kollégium küszöbét, és majdnem kifordultam, de a tájékoztató után biztos voltam benne, hogy tovább nem maradok. De végül maradtam. Szeretném most elmesélni az itt gyűjtött élményeim és egy túlélési útmutatót adni a következő nemzedékeknek.

Sajnos az első évünkben olyan minden kollégistának meghatározó élményekből maradtunk ki, mint a szakkörök és a kötelező tanulószoba hiszen ekkor tombolt az a járvány, ami mindenkit hazavágott. Ekkor a csoportunkra három nevelő vigyázott és a hazaköltözés előtt kis idővel ismertük meg a csodás tanárnőnket, persze mindenkinek a saját nevelője a kedvence. Ebben a kevés időben elkezdődött a csapatépítés palacsintagyúrással és egyéb csoportunkra jellemző kivételes programokkal. Ez gyorsan összehozta a csapatot, bár nem épp a várt módon az élménydús programoknak köszönhetően, inkább a délutáni alvások hiánya miatt találtunk közös nevezőre. Év végére mindenki megtalálta a helyét.

Második évben végre elkezdhattuk megismerni a kollégium tényleges rendjét. Ismerkedtünk a kimenő fogalmával, és igyekeztünk nem elhagyni a kártyákat a porta és a kilencedik között, ami lássuk be, elég nagy távolság. Lassan arra is rájöttünk, hogy a lift sem akkor közlekedik, amikor szeretnénk, ha meg igen, akkor biztos tömve van második, harmadik emeleten lakókkal, akik több energiát fektettek abba, hogy a lift eléréséhez fussanak, mintha felsétáltak volna az emeletükre. Apropó

BÚCSÚZUNK

kártyák, kevés olyan diákot ismerünk, aki az itt töltött évek alatt nem hagyta el a menza kártyáját, sőt van, akit már névszerint ismernek az irodában. Pedig mindenki tudja, hogy egyetlen nap nélkül a mennyei étek nélkül nagyon fontos tápanyagok kimaradását jelenti, de az igazi kolisok persze beérik az ezredik csirkés zacskós levessel is. Hamár a kolis értékeknél tartunk... ebben az évben tanultuk meg, hogy a wc-papírnak nemcsak a karantén ideje alatt kell halmozódnia. 2022-ben sem ment zökkenő mentesen az évünk, hiszen a kollégium falai nemcsak terhelt sulisoknak nyújtottak menedéket, hanem befogadta a háború elől menekülteket, mely a nyolcadik emelet lakóit érintette főként.

Megfogyva bár, de törve nem indultunk neki a 2022/23-es tanévnek. Végre egy békés év, amit a csoportunk sok verseny dicsőségével fűszerezte a nevelőink számára. Persze itt is megismerkedtünk olyan mindennapokat meghatározó dolgokkal, mint a takarítónők reggeli ébresztője: hangos pletykálással és kulcszörgéssel. Illetve váratlan vendégekben is bővelkedtünk, mint denevérek, darazsak és egyéb élőlények, pedig így is elég szűkösen vagyunk négyen egy szobában. Ezt sokszor a kámforra váló szobafűzet is igazol. A kulcsok rejtélyét is ekkor igyekeztük megfejteni; melyik kulcs milyen szobát nyit, hol lehet őket felvenni és leadni, milyen varázsszertartásokat kell elvégezni érte és hogy miért kellett megmásznunk minden tanárit, hogy kiderüljön, hogy a szobatársunk már előttünk végigcsinálta a rituálét. Persze amilyen nehéz megszerezni ezeket a bűvös tárgyakat, olyan könnyen tűnnek szem elől és utána az összes nevelő és szobalakó keresheti. Ehhez hasonló varázslatos dolgok, a foltot hagyó vasaló, a patyolat tiszta gofri sütő, a kiégett mikró, a kajaeltüntető hűtő, amikkel minden kolis találkozik nap, mint nap.

A rohanó idő végül ehhez az évhez hozott minket. Az évet a következő nemzedék avatásával kezdtük, akik megismerhették, hogy milyenek lesznek pár év itt töltése után. A lelkesedés a szemükben minket is reménnyel töltött el és itt még nem is sejtettük, hogy ez nem a tavalyi nyugodt év hasonmása lesz. Az emeleteken újítások

BÚCSÚZUNK

kezdődtek, így egy szál törölközőben rohangáltunk olyan emeletet keresve, ahol még időben le tudunk fürödni egy hosszú nap után. Amikor végre visszakaptuk a fürdönket, akkor a melegvíz szublimált onnan, pedig már épp be tudtuk csukni az ajtót!! Hihetetlennek tűnt a szituáció, azt hittük már nem lehet rosszabb. Majd megláttuk a festést a folyosón, az ajtókon, amit valószínűleg csukott szemmel véletlenszerűen választottak ki.

A szalagtűző után realizáltuk igazán, hogy idén lesz a végzetes év, mikor nekünk érettségit kell tennünk. Bár nagyon sok segítséget kapunk a nevelőktől, a kétségbeesés mindenkin érzékelhető. A tételvadászat igen kimerítő tud lenni, hogyha

emeletek között rohangálva kell megtenni azt, főleg hogyha a többi szobában is csak mondák lengenek a 18. kidolgozott magyar tételről. Ez természetesen hosszú délutáni alvásokat von maga után.

Még mielőtt túl hosszúvá válna ez a búcsúzkodás szeretném megragadni az alkamat, hogy megköszönjem a rengeteg türelmet, szeretetet, kitartást és figyelmet a nevelőknek és az épületnek, hogy nem dőlt ránk és szeretnénk búcsút venni Önöktől/Tőletek, de nem örökre, hisz többen még jövőre is visszatérünk.

Sóti Viki, Vargha Villő Virág

BÚCSÚZUNK

Egy kolis kezdete és vége

Átlépjük az önállóság felé vezető út kapuját,
Nem is gondolva arra mi vár itt ránk.
Nyakunkba zúdul a sok szabály és elvárás,
És könnyebb dolgod van ha nem ellenálsz.
Megszoksz vagy megszöksz, inkább az első,
Mégha az elején sokszor könnyes a zsebkendő.
Elhagyjuk az otthon kényelmét, jön valami más,
Azért valljuk be mindenkinek hiányzik az egyedül alvás,
Na, meg a házi koszt melynek nagyban nőtt a menza miatti értéke,
De hát a kolis kaja miatti panaszkodásban nem ismerünk mértéket.
Fel se tűnik mennyire fontos valami, amíg meg nem szűnik,
Például az eddig állandó wc papír, ami a koliban fura módon mindig eltűnik.
De nem annyira bosszantó, mint az elszivárgó kaja,
És minden kolis tudja, hogy amíg nem mozog, az ételnek nincs semmi baja.
Ritka kincsekre is bukkani a koliban, mint a melegvíz,
Vagy az éppen emeletünkön megálló üres lift.

Nincs is jobb, mint a szobatársad pakolására ébredni.
Akinek általában nincs első órája, ezt csak az értheti.
Ha pedig a szobatárs alszik, felkelt egy folyosói hang,
Ami nem más, mint a takarítónő által énekelt dal,
Melyet felvált néha egy-egy hangosabb szó,
Például: ki használja megint a zuhanyzót?

Itt mindig zajlik az élet és csak úgy múlnak a hetek,
És a legfontosabb társa egy kolis embernek: a zacskósleves.

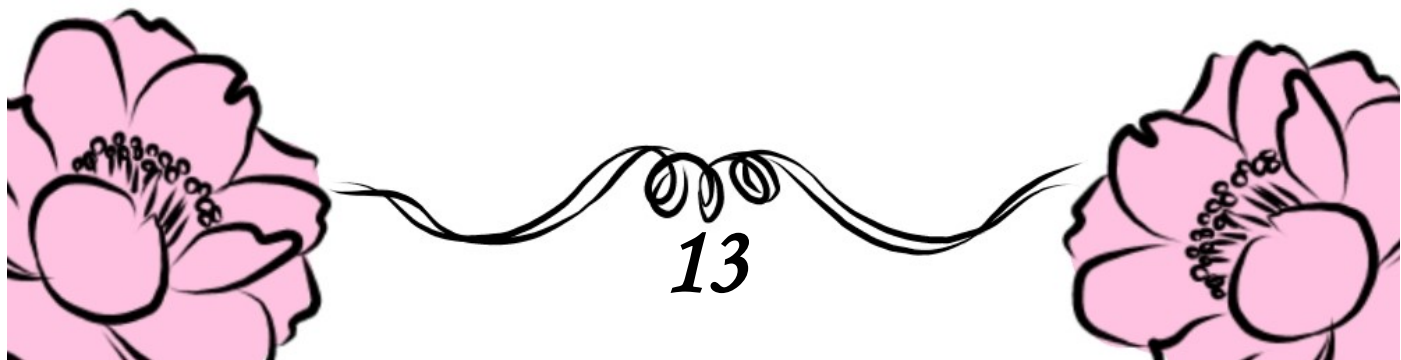
Ha kevesebb a szobában a léphető terület, mint menzás húslevesben a hús,
Azt a szobafüzet jelzi és persze a szoba gazdája egy kis fejmosást meg nem úsz.

Koli előtt szívni a... friss levegőt mindig jó,
De az abból keletkező hulladékot a kukába dobd. Kacsint.

A szívünk mélyén tudjuk, hogy ezek a dolgok mind hiányozni fognak,
És azt is, hogy sose fog kiderülni, hogy a hűtőből ugyan kik a fenék lopnak.

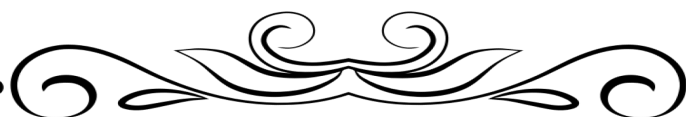
Hogy milyenek leszünk, abban nagyok a kételyek,
De addig is kedv, remények, jókedv, tanárok, menza, kolis élet Isten véletek!

Vargha Villő Vorág

Viszlát, nagyok!

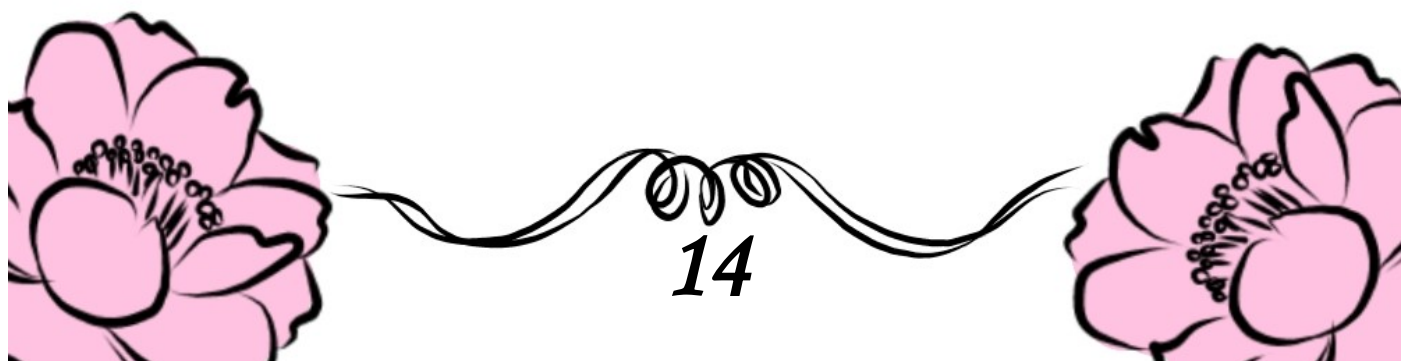
Tisztelt intézményvezetők, kedves ballagó diákok, kedves vendégeink!

A mai napon egy igazán különleges eseménynek lehetünk szemtanúi. Isten ugyanis úgy találta, hogy ti, nagyok, elhagyhatjátok végre kollégiumunk málló falait. Engem ért a megtiszteltetés, hogy elbúcsúztassalak benneteket a kicsik nevében azzal a mérhetetlen kihívással, hogy amit elmondok, az nagyobb táplálékul szolgáljon, mint az, amit itt, ebben az étkezőben valaha elfogyasztottatok.

Kezdjük hát a legelejéről, amikor még ti voltatok a kicsik. Az a kesernyés aroma a szobában, amikor belépsz, de a pletykákból már ismered, miként is él egy kolis. Heti öt nap, amit nemhogy itt kell szülői bankkártya nélkül eltöltened, de még suliba is járni kell. Éjszaka a szeretett szobatársak olyan lágy dallamokkal ringatnak álomba, mintha egy bokszkesztyű simogatná gyöngéden a szemed. Ha pedig a konyhában folyik a tej, akkor az éhezők viadala is. Így nem csoda, ha agyidegszál-végződéseitek a pletykák után olyan szinten elsorvadtak, hogy miután bekerültetek ide, sokkal elfogadóbban álltatok hozzá mindenhez.

Bár az elfogadás még túlzás lenne. Az otthoni ágyikó puha ölelése az itteni éjszakai hullámvasúti élményekkel össze sem hasonlítható. Újabb különbség, hogy 2-3 további emberrel kell megosztóznod birodalmad minden szegletén. Nem tudom, megvan-e az a felemelő érzés, amikor fizikai zsenialitásokkal felfedezitek, hogy a kulcs mennyi érték elzárására alkalmas. De ahogy telt az idő, talán ti is rájöttetek, hogy a valódi kulcs és a legnagyobb érték az, ha megosztjátok egymás között azt, amitek van.

Miután már kibékültetek a ténnyel, hogy vannak szobatársak, és megnyugodtatok, hogy az élet talán nem is oly nehéz itt, az egyik legkellemesebb dolog, amikor azzal a ténnyel is szembesültök, hogy a folyosón nem csak a ti szobátok léteznek. És itt jön a szeniális tényfelismerés, hogy a nevelő nem egy személyes terapeuta, hanem egy csoportos pszichiáter. Mi

BÚCSÚZUNK

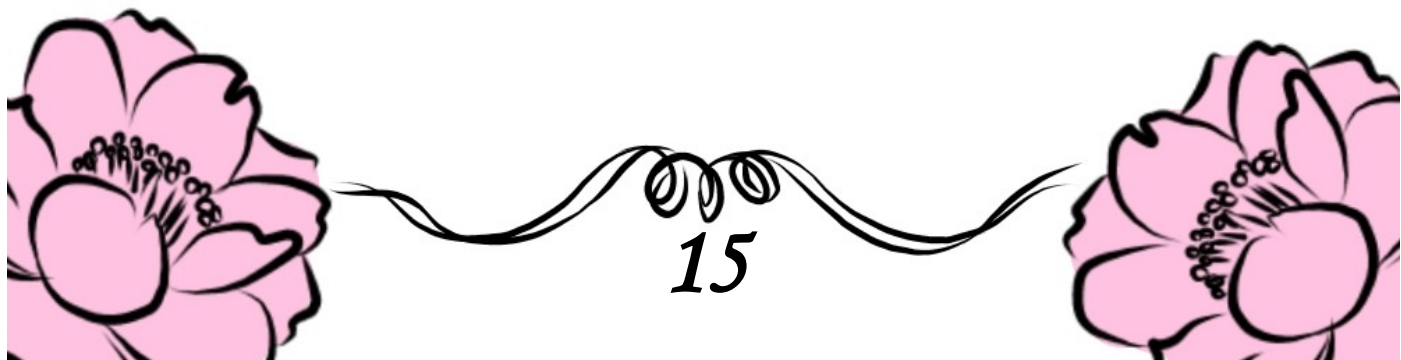
sem sejtetné ezt jobban, mint a felső pár emelet pszichiátriát imitáló folyosói. Csoportokban pedig rengeteg, a túlélési művészetekben már jártas társatokat is szemügyre vehettétek. Őket ti talán csak úgy ismertétek, mint a nagyok.

Csak saját tapasztalatból beszélhetek, hogy mennyi szívás vagy szidás áldozatául eshettek az első pár hónapban. De abban is biztos vagyok, hogy idővel megtaláltátok a közös hangot, és rengeteg élményt szereztetek. A nagyoknak köszönhetően például megtapasztalhattátok, hogy milyen is a „friss levegő”, vagy a fürdőbe belépve kész operákat adtak nektek ingyen és bérmentve. Ti is átélhettétek, milyen édes is a kimenődő egy kolisnak. Na meg amikor tejben-vajban fürösztve léptetek ki a konyhából, vagy azért, mert a SPAR-ban jó volt az akció, vagy azért, mert felrobbant a mikró.

De egy nap azok a nagyok, akikkel ti annyi közös pillanatot szereztetek, elmentek, és jöttünk a helyükbe mi, mint a kicsik egy újabb generációja. Őszintén szólva, mi is elég kellemetlenül éreztük magunkat. Egy olyan közösségbe csöppentünk, ami már olyannyira összekovácsolódott, hogy a ti szemetekben mi talán csak apró szegek lehettünk, amiket kelletlenül beleverték egy jól megformált társaságba. Mennyit hallottuk, ahogy bölcsen a visszhangzó folyosón beszéltek rólunk, kicsikről! Még ma is visszhangzik fejemben. Nem egy szivatással, lehordással szembesültünk. De ahogy az idő telt, úgy mi is nőttünk, a viszolygások és a különbségek annál inkább csökkentek, és váltunk egyre nagyobb barátokká. Együtt éltük túl az aznapi ebédet, vagy éltünk át szórakoztatóbbnál szórakoztatóbb helyzeteket. Mikor először találkoztam veletek, úgy voltam vele, hogy sosem leszek egy közületek. Úgy gondoltam, hogy ez nem is baj. Éppen ezért állok itt most hitetlenkedve, hogy mennyi baráttól kell búcsút vennem. Rettegéssel tölt el, hogy a nagyok ezentúl mi leszünk, és nyugtunk lesz a sok kéregetőtől. Milyen világ az, ahol az én telefonomnak is kijár a feltöltődés?

Pár évet lehettünk csak együtt, mégis sokat változtunk, de valami még most is ugyanúgy változatlanul megmaradt: nagyok vagytok szemünkben. Már bánom, hogy nem kezdtem el előbb ismerkedni veletek. De örömmre szolgáljon, hogy felismertem, hogy a diskuráció a menzáról összehozza az embereket. Éppen ezért, ha egyszer erre jártok, azt javaslom, hogy ne hagyjátok ki a közösen eltöltött csütörtöki vacsorát, mert a ti tiszteletetekre garantálom, hogy legközelebb maradéktalan élvezetben lesz részetek.

Bancsó Blanka

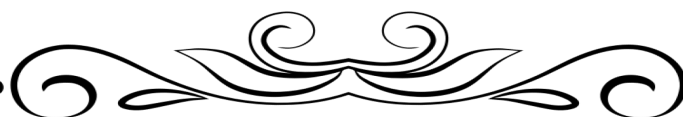

BÚCSÚZUNK

Ballagó gondolatok

Tisztán emlékszem a pillanatra,
Mikor beléptem a kollégium kapuja alatt.
Mindenki mosolygott, szívesen várt,
Kis gólyaként ijedten vágtam bele hát.

Az első könnyes búcsú hát,
Mikor a héten utoljára öleltem anyát.
Egyedül maradtam, így kicsit félek,
De jó barátok vesznek körbe, érzem!

Szobatársaimtól még kicsit félek,
Mi van, ha ellopják a kajám, értsd meg!
Bár a napokban is lopkodják,
De szívesebben adom nekik oda már.

Az első fürdés nagyon kínos,
Bár hamar megszoktam, már nem rossz.
Azért a víz lehetne melegebb,
Csak nem fagyunk ide reggelre.

BÚCSÚZUNK

Hát a menzáról? Arról ne is beszéljünk,
Ez most csúszik, mászik? Ezt megehetjük?
Na jó, néha azért ehető,
Ha éhes a kolis, a tálca is nyelhető.

Kezdjük megszokni, egyre jobb és jobb,
Jó buli ez a koli, de nagyon!
Mire észbe kapunk már ballagunk is,
Ilyen öregek lettünk, ja látod úgy is.

Már nem a búcsú miatt sírunk,
Egymás vállán érzékeny búcsút mondunk.
Nevelőinknek is egy kicsit sírunk
Imádtunk mindent!! Halkan megsúgtuk.

Nevelőink a szárnyuk alá vettek,
Mint egy második anya, ki ott van melletted.
Segít, ha baj van és megért mindenben,
Kicsi csínyekben is benne van, ha lehet.

Ballag már a vén diák,
Vonulunk egymás mögött tarisznyáinkkal hát.
Jön az érettségi, jaj, de jó!
Indul a nagybetűs élet,
sok sikert kívánunk csajok!

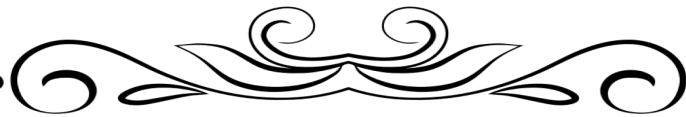
Sasvári Nóra Zoé

BÚCSÚZUNK

*RepüljeteK bármilyen messze,
mi visszavárunk!*

Csongi szerint a világ

Tóth Csongorral, fiúkolis diákkal beszélgettem az életéről, elképzeléseiről és céljairól.

-Meséj magadról pár szót Csongi.

-17 éves vagyok, Dunaújvárosban lakom, fiúkolis vagyok, a Tópartiba járok, reál osztályba, emelt biológia és kémia faktra. Ez nem árt az orvosira.

-Az orvosi a célod?

-Mondhatni igen, csak nagyon nehéz. Hat éves és még azzal nincs vége, hogy te végeztél az egyetemen.

-Az, hogy nagyon nehéz az eltántorít vagy inkább motivál?

-Motivál, mert oda nem kerül be minden második ember. Ha oda bekerül valaki, az nem csak úgy került be, hanem tud valamit. Számomra is megerősítés lenne, ha felvennének és bebizonyosodna, hogy tudok valamit.

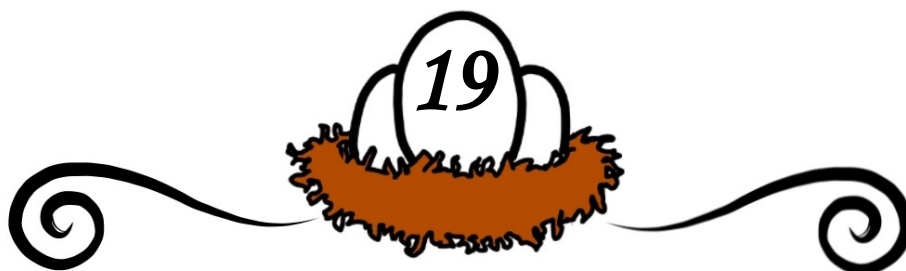
-Van más terved munkára nézve?

-Gyógyszerész, kertész vagy biosz-kémia szakos tanár, de első az orvosi.

-Melyik része, milyen orvos lennél?

-Azt még pontosan nem tudom. Gyermek/csecsemő orvos nem lennék, valamilyen felnőttorvos lennék. Vonz a sebészet, annak ezerféle ága van, de majd kialakul az egyetemen.

-Miért választottad a kolit?

-Az iskola nincs messze az otthonomtól, 55 km, de hosszú távon sok lenne az utazás minden nap oda vissza.

-Hogy érzed magad az iskolában?

-Vannak nagyon jó pillanataim, de vannak olyanok, hogy engem nem érdekel hazamegyek... Többször van jó pillanat, az osztálytársaim, barátaim miatt. Ha olyan óra van, amit szeretek, például irodalom, ott nagyon jó, de mondjuk a matek az borzalmas, nem is értem, de a tanár méginkább elviselhetetlenné teszi.

-Hogy ment a beilleszkedés az új közegbe?

-Voltak előismeretek, beszélgettem velük mielőtt osztálytársak lettünk volna, velük nagyon jól elvoltam. Voltak köztük kolisok, ők hozták az ő ismerőseiket, velük összebarátkoztam és szépen folyamatosan bővült. Amire még emlékszem, amikor elkezdtem dolgozni, ott is nagyon befogadóak voltak, könnyen ment a beilleszkedés.

-Mit dolgozol?

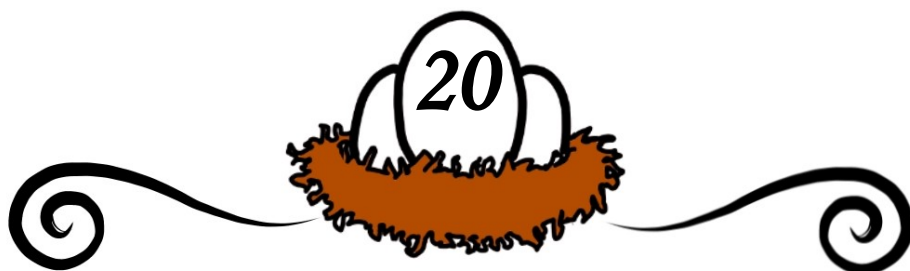
-Mekizek diákmunkában.

-Hogyan tudod összeegyeztetni az iskolával?

-Mindig nehéz, de az jó érzés, hogy anyagilag biztonságot ad. Általában fél 3-ig vagyok suliban és fél 5-től este 10-ig pedig dolgozom. Nagyjából háromnegyed 11-re érek vissza és ha nem tudtam -délután, akkor még utána tanulok. Nehéz, de nem lehetetlen. Érzem, amikor pihennem kell és figyelek is rá, olyankor van, hogy csak heti egy napot megyek.

-Alkalmazkodó vagy?

-Tudok alkalmazkodni, keretek közt szoktam is. Rugalmas vagyok és próbálok kedves lenni. Az az ember vagyok, akinek ami a szívéen, az a száján.

-Van testvéred?

-Igen, egy öcsém aki két és fél évvel fiatalabb nálam. Nem sokat beszélök vele, nem annyira szoros a kapcsolat.

-A szüleiddel milyen a kapcsolatod?

-Nem mondom azt, hogy rossz, inkább jó, de nem annyira szoros. Keveset vagyok otthon, van hogy bent is maradok koliban.

-Mit csinálsz szabadidődben, mi az amit szeretsz csinálni?

-Aludni azt nagyon szeretek, meg a barátaimmal lenni. Elmenni boltba, bulizni vagy bármit csinálni, csak így lenni. Néha szoktam olvasni esténként, de idő hiányában és a fáradtság miatt annyira nem erőltetem.

-Sportoltál gyerekkorodban?

-Többfélét is próbáltam. birkóztam, boxoltam, pingpongoztam, de annyira nem találtam magam benne. Most spinningezek hetente kétszer, az edzőm, meg a többiek is tök jófejek, sokat szoktunk pletykálni.

-Milyen típusú könyveket preferálsz?

-Ifjúságit, romantikust, horrort. Filmekből mindenfélét megnézek.

-A koliban milyen szakkörre jársz?

-Kalitkára, az újságíró szakkörre.

-Hogyhogy az újságírást választottad?

-Szoktam írni és jobban megtalálom a lányokkal a közös hangot.

-Melyik az a legkorábbi gyermekkori élményed, amire emlékszel?

-Nagyapámék egyszer nálunk voltak és a mostani feleségének volt egy kézkréme,

aminek nagyon finom illata volt. Abból adott, megmutatta, hogy ő, hogyan használja és azóta én is mindig úgy csinálom, ahogy ő mutatta.

-Milyen voltál az általános iskolában?

-Jó tanuló voltam, de eléggé introvertált.

-Van olyan személy, akire felnézel, akit szeretsz és példakép számodra?

-Dzsúdlót nagyon szeretem a zenéi miatt is. Ő hiába egyre befutottabb és ismerőbb lett, a rajongóival ugyanolyan barátságos maradt.

-A sztereotípiáról mi a véleményed?

-A konkrét női-férfi szerepekkel nem értek egyet, de például a főzés vagy a takarítás nőiesebb vonás, de nincs ilyen, hogy ez a feladata és nem csinálhatná esetleg a férfi. Egy pizzát meg tud rendelni és meg tud tanulni főzni egy férfi. De például azzal, hogy a fiúk rendetlenebbek, mint a lányok egyetértek.

-Te tudsz és szoktál főzni?

-Rizsből csak a zacskósat, zacskós leves és a rántotta megy, de az nagyjából fél óra mire megcsinálom, elég lassan dolgozom a konyhában. Inkább receptek alapján, de azzal, ha sok időbe telik is elkészítetek ételeket.

-Mit gondolsz, a gyerekkori Csongi büszke lenne rád?

-Hmm, igen. Szerintem büszke lenne.

-Te büszke vagy magadra? -Általában igen. Ahova járok iskolába, az benne van az ország legjobb 50 gimnáziumában, mellette dolgozom, mellette edzek, mellette nagyon sok dolgom van és nem állok bukásra. Középsuli előtt 40 kg-ot lefogytam, úgyhogy igen, büszke vagyok.

-Milyen házat képzelnél el magadnak?

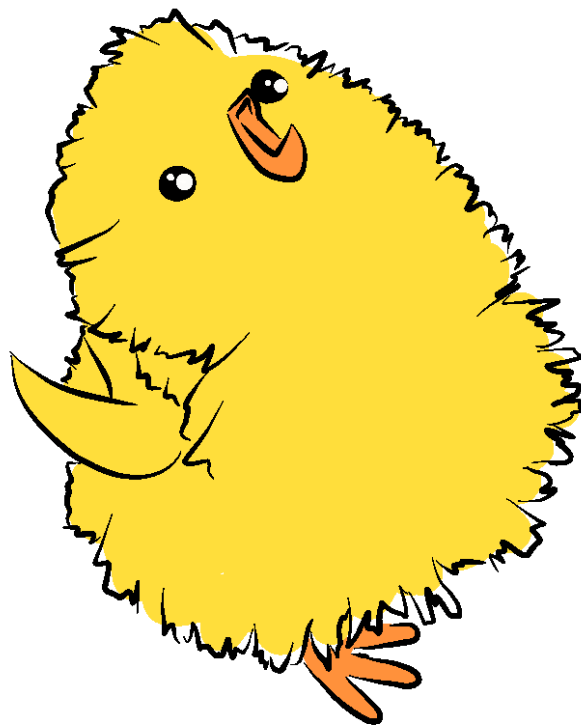

-Egy szép, modern, jó nagy házat szeretnék jakuzzival, szaunával.

-Családot szeretnél?

-Nem hiszem, talán egy néger kislányt örökbe fogadnék, mert ők olyan cukik és szépek.

Vargha Villő Virág

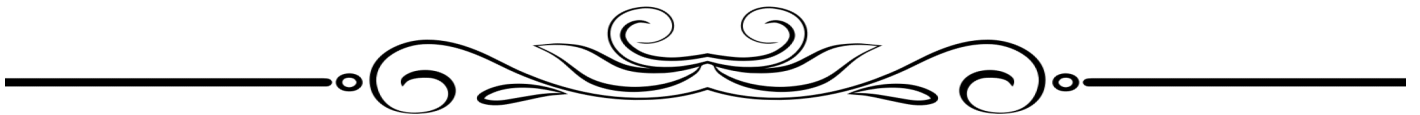
HÁT EZ BAROMFI JÓ!

KÖLTŐ MADARAINK

Rajongás

Rajongás. Egy közönséges szó,
Mely sok embernek sokféleképpen szól.
Lehet ez zene, film, egy város,
De lehet akár egy lámpa, mely kristályos.

Ez is a rajongáshoz tartozik,
A tudomány, mely felépít mindenkit.
Biológia, orvoslás, szövektan
Akár egy szép dobermann.

Egyszerre több dolog iránt lehet rajongani,
De mindenkinek rendezni kell sorait.
Mások vagyunk, szerencsére,
Rajongásunk lehet ezerféle.

Megtudtuk, a rajongás sokrétű,
És lelkünknek habkönnyű.
De egy fontos tanács a végére:
Kövessétek, amit szerettek!

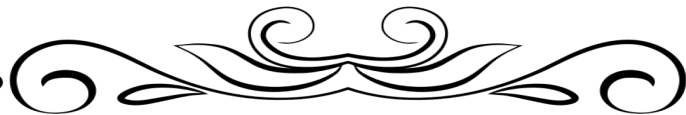
Személy szerint nagy szenvedélyem
A zene, a film, a szívverésem.
A szívverés a tudományhoz kapcsolódik,
Mely alapján jövőm formálódik.

Tóth Csongor

Szíve asztalánál

Szíve asztalánál már van egy
foglalt tábla,
De oly tökéletes, így
tétovázva vártam.
Álltam az asztal előtt és
néztem a táblát,
Nem mozdultam, mint akinek
egy világnyi súly van a lábán.
Mondta a pincér,
felszabadult egy másik
asztal, menjek vele,
Maradtam, erre a tökéletesre
várva, hátha majd örökké
boldogan élünk ketten.
Jött a pincér, levette a foglalt
táblát,
Megláttam az asztal pár apró
hibáját.

Elkezdtem foltozni, javítani,
hogy olyan legyen
amilyennek régen láttam,
Nem sikerült, de nem tudtam
otthagyni, hisz értékesebb
lett, mint volt a látszat.
Én így szerettem a szíve
asztalát, mely csak rám várt,
És ezentúl az én foglalt
táblám örökké a szíve
asztalán áll.

Vargha Villő Virág

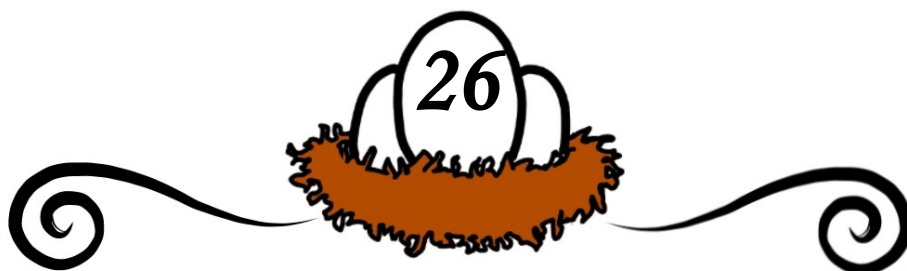
Feleslegessé válni

Felesleges az a lány, akit nem hívnak magukkal a barátai,
Felesleges és nem tudja, mit tegyen, mert nem kezelt még ilyen helyzetet.
Összezavarodott, mert nem tudja meghúzni a határait,
És fél, hogy az együtt nem töltött idő miatt el lesz feledve.
Hisz tudja, hogy ő feledhető, nem értékes,
Sokszor felütik a fejét rém képek.
Bizonytalan, még ha kívülről nem is látszik,
Ha kint meleg van, magánytól a szíve akkor is fázik.

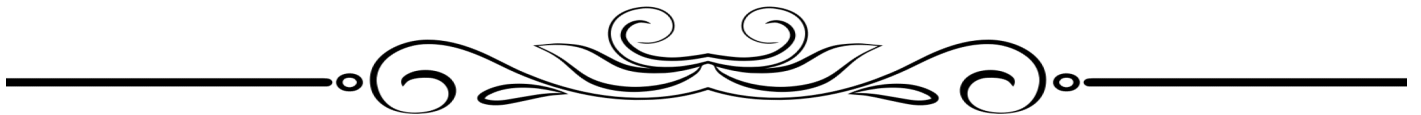
A bánat nem hagyja éjszaka aludni nyugodtan,
Fél, hogy benne ragad az őt körülölelő burokban.
Olyanokra gondol, ami lehet nem is valódi,
És nem érti, miért kell mindenen aggódni.
Felesleges, pedig eddig azt hitte, nem felejthető,
És fél, hogy az egyedül létből nincs, ki megmentse őt.

Vargha Villő Virág

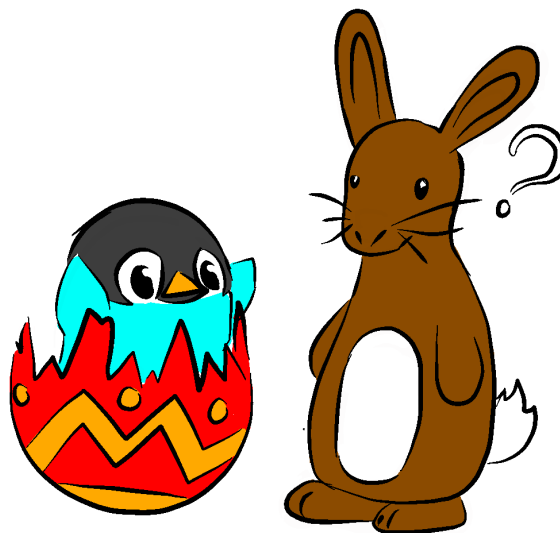

Csak matt

Félve szeretni, és titokban álmodni.
Az igazságot elmondani.
Vagy a hazug igazságban hinni.
Bolond álmokkal kergetve játszani.
Erős falakat építeni.
Félve, hogy egyszer leomlik.

Major Szimóna

KÖLTŐ MADARAINK

Kabát

Kabátom a hátamon,
Megőrzi a bánatom.
Légy most rendes
Kedves társam,
S segíts fájdalmamon!

Hull a virág szirma előttem,
Búzakalász ring csendesen
Mellettem.
Vállamra elmúlt levélt
A hideg szél fúj,
Míg a szép fehér hó
Arcomra esve, elhalványul.

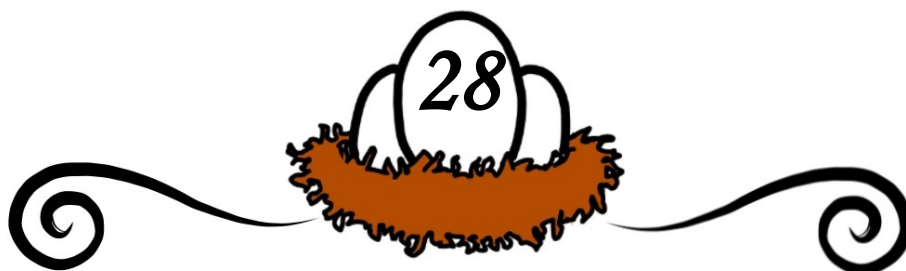
Elszáll az idő, ha az ember
Mégfogni nem tudja.
Észbe se kapsz, s a szél
Már tovább is fújja.

Ha nem figyelsz, kihagyod
Az élményt, mit kínál,
Így élj a jelenben, s nehogy
A múltat visszakívánd.

A jövő pedig eljön majd,
Ne keresd, s soha ne várd.
Mert a kíváncsiság;
Az mindig, mindenkinek csak árt.

A kabátomba akad a szél.
Ez a hideg fuvallat
Teljesen átjár.
A testemen végigfut a
Borzongás, de valahogy
Mégis tovaszáll.
Mondd csak kabátom,
Nem védesz ellene már?

Ez, ez ismerős.
Ez olyan, mint a szerelem.
Van, hogy melegen tart,
De néha csak egy rideg szellem.
Ki tudja, s ki ismeri igazi személyét?
Megismerhetetlen,
Egy valódi veszély.

Van, hogy felhőtlen,
Mégis tele van gonddal.
Egyszer teljesen merev, fagyott,
S van, hogy mégis újra lobban?

Most olyan meleg ez a kabát.
Épp a Nap melege jár át.
Hova tűnt a szél, s a bánat?
Végleg elment, vagy
Újra bánthat?
Most leveszem a kabátom
Bátran.

A Nap!
Ó édes, meleg áradat!
Milyen szépen sütöd ránk
A szenvedő károdát.

Te mérges vagy.
Ezt már rég tudom jól.
Gyászolsz engem és a
Réges-rég haldokló bolygót.

Mérges vagy,
Mert nem vigyázunk rá.
Bármit is teszek,
Semmit sem ér,
Hát sújts le rám!

A Napon fájón ég le
A bőrömről a hámréteg.
Hová tettem a kabátom?
Ott a Földön!

Hé! Valaki rálépett!
Felveszem, s leporolom
A cipőnyomot, mely már
Teljesen ráégett.

Ez a nyom épp olyan,
Mint a sebhely az arcomon.
A tűrést jelképezi egy
Végzetes hajnalon.

Hol eldöntöttem,
Ha valaki bánt, nem kell
Mégfizetnie a kárt.
Ezért a kislány csak állt
Az udvaron, és várt.

Várta, hogy a szünetben
Ki árnyéka lopóz majd
Mögéje, önmagát és
A testi épségét féltve.
Várt, hogy ki tesz benne
Kárt, a bőrét piros
zúzódásokkal felsértve.

De egy az, amit sosem
Érthetnek.

Milyen kitaszítottnak lenni,
Koholt vádakkal sértve.
Sokáig vártam, de végül
Én voltam az, aki a rólam
Alkotott képet széttépte.

Túl sok idő telt el,
Mások attraktivitására várva.
Így hát kabátot vettem
Egy idő után a vállra.

Nos, kabátom, hová is
Menjünk most?
Keressünk új kalandot,
Vagy inkább maradjunk
Ezúttal otthon?
Haza viszlek, s megvarrlak
Téged. A zsebedre új gombot
Varrok néked.

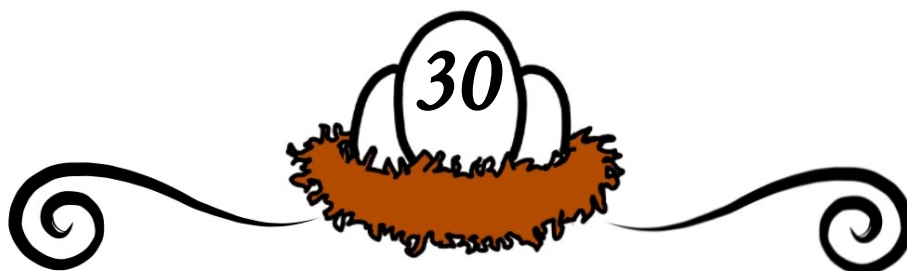
Otthon.
Milyen vicces!
Hányszor hallottam a szót,
S még mindig nem értem.
Itt a busz!
Sikerült elérnem!

Merre megy ez az út?
Ezt... Én nem ismerem.

Hol van egyáltalán az otthon?
Még soha sem láttam.
Nem érzem jól magam
Ebben a házban.
Úgy érzem magam, mint
Egy állandó lázban.
Felkelni nem tudok,
A rosszullet visszahúz
Az ágyba.

S ott a legrosszabb;
Egy ittas idióta, aki
Állandóan csak egzecíroztat.
„Miattad iszom!”
„Jaj nem is! Azért mert
Nekem ez jár!”
Csak a kifogásaid tudják
Majd fedezni a
Bennem okozott kárt.

Ahogy sétálok az utcán,
A kabát egy
Pocsolyában landol.
Majd bánatomban
Utána Térdre is rogyok.

Jaj, te átkozott, ágról
Akasztott kabát!
Milyen bánat az, amely
Még téged nem rágott át?
Szakadt vagy, koszos,
S immáron levakarhatatlan
Sáros is már.
Nem leszel újra szép,
Talán soha már.

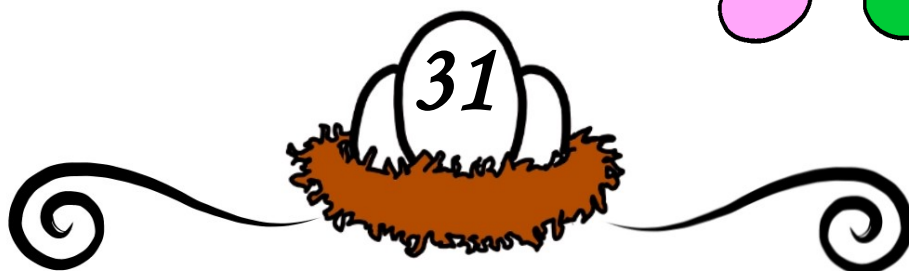
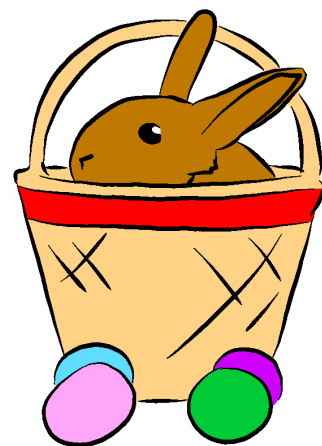
Itt hagylak hát.
Veled együtt minden
Frusztrációm s szorongásom
Hátra hagyva.
Hogy itt az utcán nyeljen
El a talajmenti fagy,
A moha, vagy a dudva.

Mennyivel könnyebb
Is nélküled!
Nem nyomja semmi
A vállam,
Se a hátam!
Elfelejteni téged olyasmi,
Amire már rég vágytam.

De hé! Mi ez?
Újra egy fuvallat legyint.
Bármennyire is fáj bevallani,
A takarásodra vágyok megint.
De te már képtelen vagy,
Elfeledett a neved.
Kénytelen vagyok új kabátba
Takarózni, s elfelejteni,
Mi történt veled.

Milyen vicces is ez.
Hisz ember télen
Nem jár Kabát nélkül.
Ahogy emberi élet
Sem létezik gondok,
És frusztráció nélkül.

Kovács Szilvia

Megváltozhatunk?

Talán tényleg nem lehet. Vagy csak nehéz?

Minden változás. Akadály min átmész.
Nap mint nap egyre több megpróbáltatás
Folyton szorít, összefonva, mint egy kalács.

Próbálsz kijutni és a fényt keresni.
De nem találsz, elkezdesz lebegni.
Vajon merre tartok, vagy miért van ez?
Nem tudom, mi, de folyton megsebez.

Valahogy elkezdtem gyógyulni, és látni,
Elkezdtem lassabban lefelé szállni.
Majd látom, hogy saját lábamon állok
És már nem a nagy megváltóra várok.

Nem volt könnyű, viszont én oldottam meg.

Olyan lett az életem. mint a hangszer,
Mely csak csodaszép dallamokat penget.
S olykor csak élvezzi a nagy-nagy csendet.

Minden változott, semmi sem a régi.
Kicsit fáj még, de jobb volt továbblépni.
Egyáltalán nem az vagyok, aki régen,
Most végig akarok menni minden szépen.

Azt hiszem, végre most már mondhatom,
Hisz én már nagy vígan dúdolgatom:
Nem lehetetlen, ha nekem sikerült.
Váratlanul ér, de nem ellenkezünk!

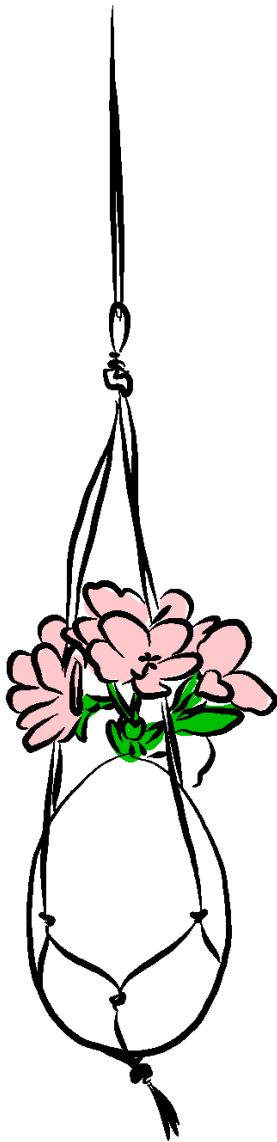
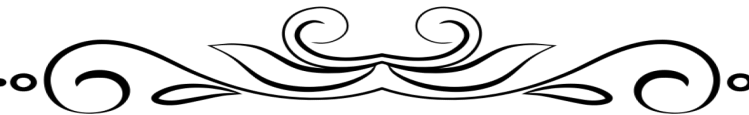
Zalavári Laura

IDEGEN TOLLBÓL

A természet mint csoda

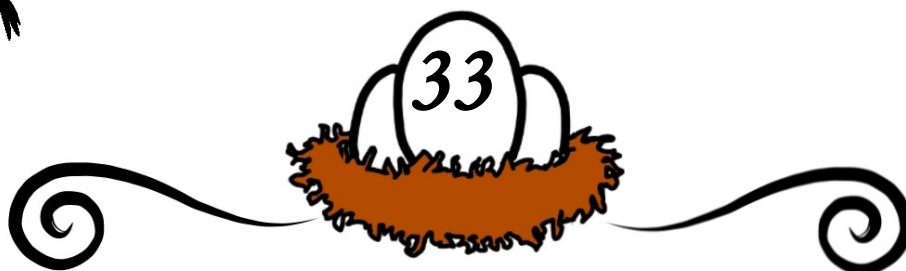
Létezésed egy természeti csoda.
Hogy jöhettél létre? Senki se tudja...
Talán, mint egy pocsolóya, eső nélkül.
Mint a kert, mikor tavasszal megszépül.

Becsapódtál, akár egy atombomba,
Életemet robbantva darabokra.
Testem részecskéi porszemmé váltak,
Szétszálltak, s lehet már az űrben járnak.

De mágnesként vonzod őket magadhoz.
Sosem felejtik el neved, s az arcod!
Lehet a darabkáim túl gyengék,
De virágoztam, ha napként sütöttél...

Én voltam a legszebb rózsa mindközül.
Hiába, ha csak tulipánnak örülsz...
Pompáztam minden lehetséges színben.
Majd elhervadtam, mert nem tettél vízbe...

Zalavári Laura

Gyerekkori történet

Visszatekintve apukámmal mindig is közelebbi volt a kapcsolatom, mint anyával. Úgy éreztem, hogy vele mindent megbeszélhetek, és néha olyan érzésem volt, mintha tudná, mire gondolok.

Ennek ellenére a csínytevéseimről neki sem számoltam be.

Amikor még kisebb voltam, apukám sokszor járt külföldre a munkája miatt. Egyszer mikor visszatért, hozott anyának egy doboz csokit. Még soha nem találkoztam ilyen fajta csokival, és ez már a csomagoláson is látszott. A nagy színes doboz csábította a gyerekszemem. Ha ez nem lett volna elég, anya meg is kínált vele. Az íze még jobb volt, mint a kinézete. Nem akartam kérni még egyet, hiszen mégiscsak anyáé volt. Ő mindig a tv előtt ülve majszolta a csokit. Próbált mindig mértéket tartani, ami néha sikerült, néha nem.

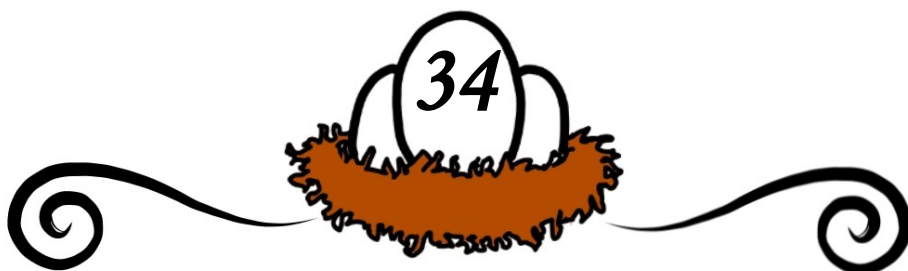
Akkor még sokkal édesebb voltam, mint most. Persze, hogy nem tudtam megállni, hogy megkóstoljam még egyszer, majd még egyszer, és még egyszer. Estefelé, mikor már elcsendesült a ház, lábujjhegyen kiosontam a spájzba, hogy anya hidegen tartott csokijából csenjek el egyet-kettőt, amiből mindig négy-öt lett.

Így 4 nap alatt el is fogyott a nagy színes dobozú csoki. Anya csodálkozóan szóvá is tette, hogy nem tudja elképzelni, hogyan fogyhatott el ilyen gyorsan az ajándéka. Én erre - úgyszintén csodálkozva – vállat rántottam. Anya betudta annak, hogy túlságosan belemerült a sorozatnézésbe, és nem figyelte, hogy mennyi csokit eszik.

Viszont apa, mosollyal a szája sarkában nézett rám. Éreztem, hogy tudja a titkom, de nem tette szóvá, és nem is szólt róla anyának. Ezért mondhatnám, hogy ez nem csak az én titkom, hanem a kettőnké.

Legközelebb apa már két doboz csokit hozott.

NN

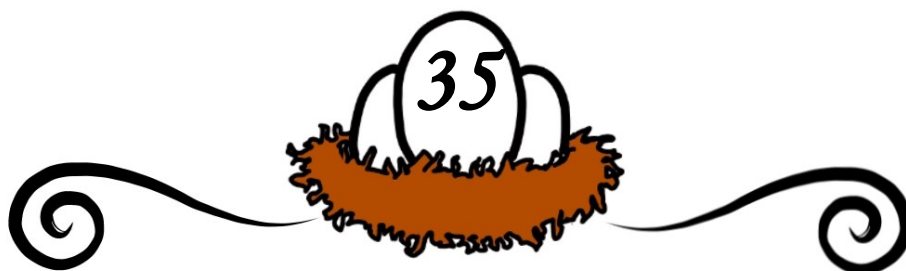
Barátság

Történetünk egy óvodában kezdődik egy gyönyörű szép tavaszi napon, ahol az udvarban, vidáman önfeledten játszanak a kisgyerekek, fogócskáznak, szaladnak, nevetnek, együtt játsszák az éppen aktuális kedvenc játékukat, kivéve egy valakit. Egy kislányt, aki magányosan, egyedül ült a hintán görnyedt testtartással, fejét lehajtva és a földet nézve, s lágyan egyik lábával előre-hátra lökte magát.

-Natasa!-szólt az egyik óvónő, a kislány, aki a hintán ült, felfigyelt a nevére. - Itt van érted apukád!

A lánynak nem kellett kétszer mondani, azonnal beszaladt az épületbe, és elkezdett készülődni. Nem telt el sok idő, és már kész is volt, felkapta a kis hátizsákját, és a rajzát, amit még délelőtt rajzolt, és amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan is távozott. Odarohant a magas apjához, és átölelte a lábát. A férfi mosolyogva megborzolta a lány haját. Még vártak valakire, a lány fiú ikertestvérére, aki nem a gyorsaságáról híres. Natasa boldogan mutogatta a családjáról készült műalkotását, és lelkesen magyarázta, ki szerepel rajta. Nem sokkal később megérkezett a testvér is, és végre elhagyhatták az óvoda épületét, a nem messze lévő játszótérre mentek, ami mindennapossá vált amióta újra szépre fordult az idő. A játszótéren hemzsegték a gyerekek, a padon a szülők foglaltak helyett. Az apuka kinyitotta a kiskaput, és a gyerekek, mintha puskacsőből lőtték volna ki, úgy szaladtak befelé. A két gyerek kettévált, és külön helyre mentek. Natasa meglátott három vele egykorú gyermeket a hintánál, oda is ment hozzájuk, és megszólította őket:

-Sziaztok!-köszönt lelkesen.-Játszhatok veletek?

A három gyerek egymásra nézett, majd a kis Natasára, majd elmentek, faképnél hagyva őt. A csúszdánál is meglátott kettő kislányt babázni, nem habozott, odament hozzájuk. Mikor odaért hozzájuk, a lányok felnéztek rá, majd meg sem várták a köszönést, egyszerűen felálltak, és elmentek. Natasa szomorúan cammogott vissza a szokásos helyére, mint mindig, mikor egyedül maradt, a hintához. Felült rá, és csak komoly arckifejezéssel nézte a többi gyereket, ahogy játszanak. Így teltek neki a mindennapok, a hónapok. Sose játszott vele senki, ha igen, akkor valami mindig közbejött. Egyszer, mikor újra a játszótéren voltak, odament a homokozóhoz, ahol egy kisfiú játszott egyedül. Leült a fából készült homokozó peremére, és nézte szótlanul, hogy a fiú hogyan formázza meg különféleképpen a homokot.

-Szia!-szólalt meg a szőke hajú kisfiú.

-Szia!-nézett rá mosolyogva Natasa.

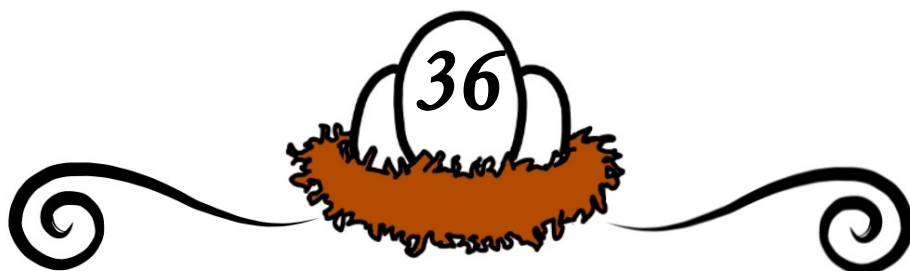
-Akarsz játszani?-kérdezte a másik, és odanyújtott neki egy műanyag piros gereblyét. A lány, ahogy odanyúlt, hogy elvegye a gereblyét, hirtelen megjelent a fiú anyja, és felemelte a fiát a homokozóból.

-Nem, vele nem játszunk!-mondta ridegen a nő.

Natasánál elszakadt a cérna, könnyes szemmel ment oda a padon ülő apjához. Apja kérdezte tőle, hogy mi történt, de a lány csak annyit felelt:

- Nem érzem jól magamat - mondta egyhangúan.

Mikor kisiskolás lett, ugyanúgy nem változott a helyzet. Ugyanolyan magányos volt, voltak barátai, de azok nem az igazi barátok voltak. Történt olyan esett, hogy felsőosztályosként, tanulószoba közben, kint az iskolaudvaron bujkáltak előle, aznap sírva ment haza, nem bírta tovább, hiába próbált más barátokat keresni, mind ugyanúgy kihasználta őt. Középiskolában egy kicsivel jobbra fordult a helyzet, de az emlékeket nem feledte el, továbbélt benne, és csak nyomta, és nyomta a szívét, hogy ő nem tartozott azok közé a gyerek közé, akik menőnek számítottak, vagy átlagosnak.

Hisz ő beteg volt, halálos beteg, bármelyik pillanatban eljöhett az az idő, hogy ő most az örök nyugalomra lehel. Külsőleg semmi baja nem volt, csak belülről volt érzékelhető a betegség. Egy nagyon kedves, törődő lányról van szó, aki ott segít, ahol tud. De az emberek nem akarták őt megérteni. Inkább hittek a pletykáknak, mint, hogy megismerjék igazából.

-Mi lett a vége?-kérdezte kíváncsian egy kislány, a kórházi szobájában az ágyon ülve, a mesélő Natasától.

-Ha tudnám, akkor már rég befejeztem volna a mesét - mondta mosolyogva a másik ágyon ülő.

Pár hete lettek szobatársak, de nagyon jól kijöttek egymással, igaz tíz év volt közöttük a korkülönbség, de így is megvolt köztük az összhang. Ám a kislány szülei más szobába akarják áttenni a lányukat. A kislány is olyan magányos, mint Natasa, a kórházban csak a szülei jönnek be meglátogatni őt.

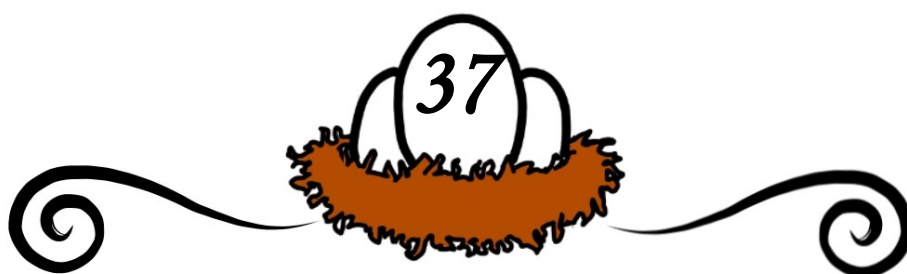
-Ha tudnád, hogy végződne?-kérdezte csillogó szemekkel.

- Hát.. - gondolkozott el Natasa .- Akkor úgy végződne, hogy találkozott egy lánnyal, akit Emiliának hívtak, összebarátkoztak, de a sors úgy akarta, hogy külön úton járjanak. Ám, azt nem, hogy egymás szívében, és lelkében örökkön örökké ott éljenek az emlékek közt, akár mi is történjék velük.-Emília elszontyolodik.-Na meg, a huszonegyedik században élünk, létezik már okostelefon, és bármikor üzenhetünk egymásnak. S ne feledd, én mindig itt leszek, rendben?-Emília csak bólintott egyet.

Teltek a napok, ám de, Emiliáról alig volt valami hír. Egy napon, Natasa épp a szobájában volt, és olvasott. Egyszer egy halk kopogást lehetett hallani.

-Tessék!-mondta Natasa és becsukta a könyvet, s az ajtó felé nézett, ahol egy közepkorú nő állt.

-Szia, Emília anyja vagyok. Te vagy Natasa, igaz?-kérdezte a nő, miközben közelebb ment az ágyban fekvőhöz.

- Jó napot! - köszönt tisztelettel. - Igen én vagyok, miben segíthetek?

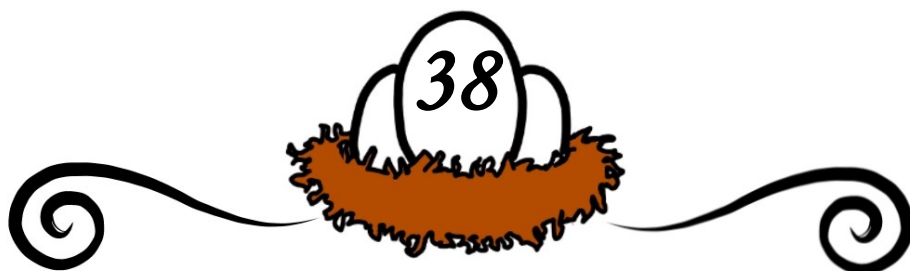
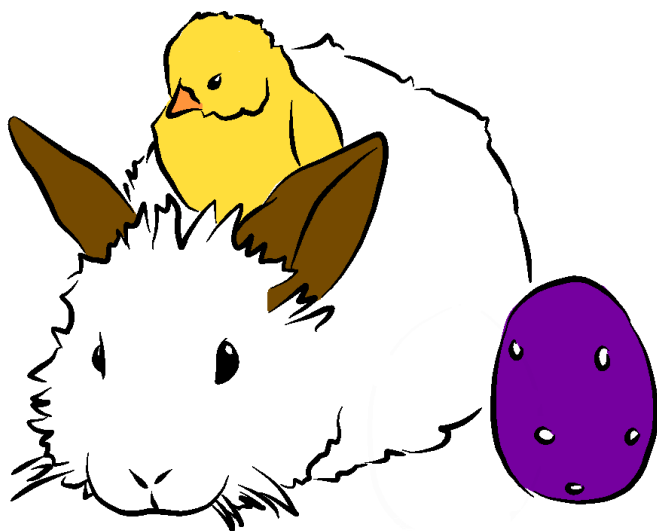
-Emília kért meg személyesen, hogy ezt adjam át neked. - mondta, és egy fehér borítékot adott át a kamaszlánynak. Mosolygott egyet, s távozott. Natasa egy kicsit furcsának tartotta az egészet. Kinyitotta a borítékot, amiből kivett először egy levelet, amin a következők voltak írva:

“Szia! Sajnálom, hogy nem tudtam elbúcsúzni tőled! Tudod, nekem a búcsú sose volt az erősségem. Rajzoltam neked valamit, igaz én nem vagyok olyan tehetséges, mint te, de remélem, teszik. Minket ábrázol, ahol mindketten meggyógyultunk, és együtt játszunk.”

Natasa, ahogy kinyitotta az összehajtott lapot, kiesett belőle egy cetli, amit feltehetőleg egy felnőtt írt:

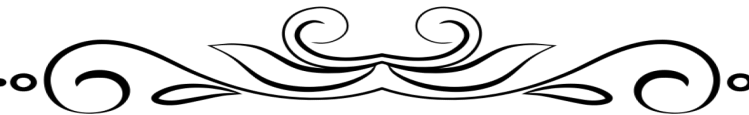
“Emília tegnap este örök álmra hunyta szemeit. Sajnálom, hogy szétszakítottunk titeket. Köszönjük mindazt, ahogy lelket öntöttél a lányunkba. Örökké hálásak leszünk, és Emília is, igaz barát vagy!”

Rideg Adél

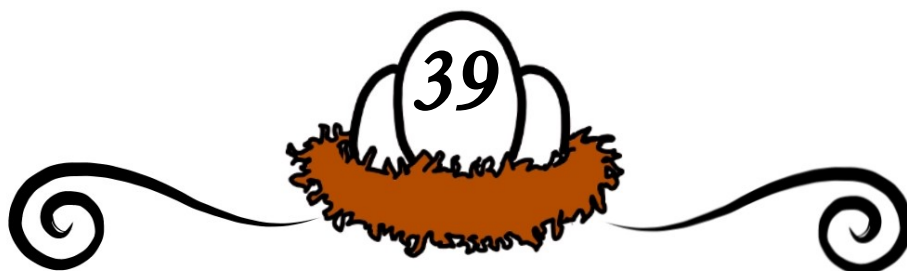

Kimondatlan élmény

Sok ilyen, úgymond kimondatlan élményem van, amit mai napig titkolok a családom, köztük a szüleim elől. Vannak olyanok, amik a közeljövőben talán napvilágra kerülnek, de már most tudom, hogy akad olyan is, ami talán soha nem fogja megélni azt, hogy elmondom a szüleimnek. Nekem ilyen az első szexuális élményem. A családom nem a legelfogadóbbak egyike és a szex, mint téma, amúgy is cikinek érződik a friss tapasztalóknak a szülők előtt. Hasonlóan éltem meg ezt én is. Ma már tudom, hogy az akkori másik fél nem a megfelelő partner volt, de hát ez van, megtörtént, nem lehet visszacsinálni. A szakításunkról sem beszéltem a szüleimnek, de nem is szerettem volna. Nem jól állnak ahhoz, amilyen vagyok és nem megnyugtatót, hanem erős szidást kaptam volna, hogy mekkora hülye és idióta vagyok. Ez egy tény, ma már csak én is jóízűen mosolyogva és röhögve emlékezem vissza az akkori kapcsolatomra. De egy összetört szívnek nem a szembesítésre és a szidásra van szüksége, hanem megnyugtatóra és vigasztalásra. Véleményem szerint vannak olyan témák és helyzetek, amelyekbe nem szükséges beavatni a szülőket és egyéb családi hozzátartozókat, olyanok, amelyek a hasonló korú kortársaink körében könnyebben megoldást nyernek. A hatalmas mennyiségű támogatásról nem is beszélve, amit a kimondatlan élmény középpontjában lévő személy kap a tág és sokrétű baráti körtől.

XY

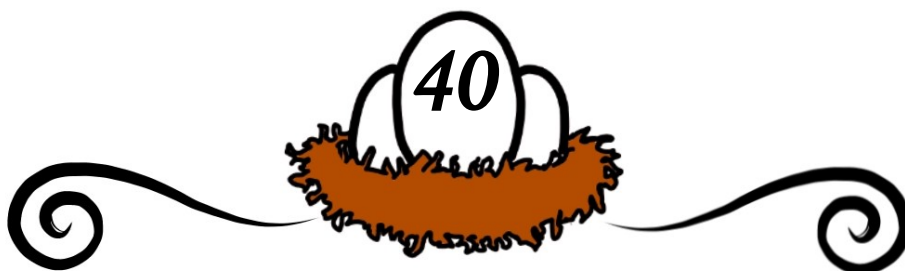
LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

*Avagy:
az az ikonikus nyár*

A nagymamáimnak köszönhetően mind anyai és apai ágról is egyértelműen pozitív és néhány meghatározó élményt szereztem. Anyai mamámat minden héten meglátogatom, apai mamimat pedig ritkábban látom, de annál jobban örülök minden alkalomnál. Az egyik a szomszéd házban, a másik pedig a szomszédos faluban lakik. Én egy városi gyerek vagyok, ezért kisebb koromban mindig örömet okozott, amikor a falun élő apai nagymamámnál nyáron hónapokig ott „nyaraltam”. A felfújható medence és a napernyő ikonikus kellékei voltak a nyárnak. A slagot, amiből engedték a vizet, mindig kitettük a napra, hogy egy kicsit felmelegedjen a víz, aztán pedig mindig hoztunk még bele meleg vizet, mert túl hideg volt csak a slagból. Amint kész lett a víz, egyből csobbantunk is egyet a hűsítő vízben. A nagymamám pedig mindig hozta ki nekünk a limonádét vagy az előző este főzött, lehűlt, házi jegesteát. Ezeken a nyarakon sokszor, sok finomat ettünk, mint például a klasszikus mama-féle húslevest, ami mindenkinél más ízű, hiába az összetevők nagyban ugyanazok. Mára már ezek a szokások átalakultak. Ahogy nőök fel, egyre több és több dologról kell magamnak gondoskodnom, ami a szabadidőmmel fordítottan arányos. Ezért ma már csak ritkábban találkozunk, de akkor annál jobban érezzük magunkat. Az ételek is maradtak a klasszikusak, csak ma már kiegészült desszerttel is, például a zserbóval, ami szigorúan csak a vadas után kerül elfogyasztásra.

Tóth Csongor

LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

Avagy: szoknya a kezem mellett

A nagymamámmal mindig is különleges kapcsolatunk volt. Azt kell, mondjam, hogy a családból talán ő az, akivel a legjobban kijövök. Nem sokat találkozunk. De ezt már megszoktam, hiszen amióta a szüleim elváltak, egyre kevesebbet látom. Mégis mikor úgy jövök ki időben, hogy el tudok látogatni az otthonos nyári konyhájába, mindig a régi emlékek jutnak eszembe. Már egész kicsi korom óta készít fel fokozatosan az életre. Sokat tanultam tőle. Hogyan kell ribizli lekvárt készíteni, ami mindig is a kedvencem volt (persze nem a bolti, hanem a mamáé). Hogyan kell a különböző húsokat elkészíteni úgy, hogy ne maradjon belőle.

Mivel apa gazdaságot vezet, azért gyakran vannak nálunk torok. Mindig izgatottan kelek ki az ágyból ennek napján, mivel tudom, hogy az egész napot végig fogjuk trécselni a mamával. Ilyenkor, míg ő a vacsorát készíti a húsból, addig én a süttikkel vagyok elfoglalva. A munka közben azt szoktam ösztönzőként vinni a többieknek, amit mindig megdicsérnek, de én tudom, hogy ez a mama érdeme.

Sokszor szoktunk palacsintát sütni mamával. Ő a tésztát forgatja, amíg én különböző lekvárokkal töltöm meg az elkészülteket. Közben mesélünk egymásnak, főleg ő a régi időkből, amikor én még nem is éltem, vagy túl fiatal voltam, hogy emlékezzek. Sokszor mondja el ugyanazt a történetet, de én ennek csak örülök, mivel mindig nagy mosollyal az arcán teszi.

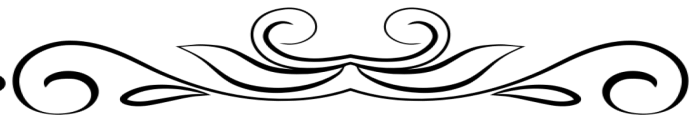
Ágics Luca

LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

*Avagy:
Töltsd tele a poharad!*

Az én Nagymamám sok mindenben keresztül ment az élete során.

Nehéz gyerekkora volt, mélyszegénységben éltek, az anyja pedig az öt gyermeke közül szinte csak a nővérét szerette. Sajnos ennek következményeképp sok feldolgozatlan traumát is fölhalmozott.

Igazából a Papámhoz is elsősorban pénz miatt ment, (pedig ő sem volt vagyonos), csak később alakult ki valamelyest „szeretet” köztük. Takarítónőként dolgozott egész életében és csupán a nyolc általánosa volt meg. A gyermekei közül pedig csak az apukám maradt életben, mert az első gyermeke egynaposan meghalt, apa nővére pedig 27 évesen egy autóbalesetben.

A Mamám soha nem kapott annyi megbecsülést és tiszteletet, amennyi kijárt volna neki.

A munkahelyén sosem kapott több fizetést amiatt, mert lelkiismeretesen nem hagyta félbe a munkáját és túlórázott. Épp úgy, ahogy az anyjának se volt soha egy jó szava sem hozzá, pedig az öt gyereke közül ő volt az egyetlen, aki még a halálos ágyán is ápolta őt. A Papám pedig soha nem bánt vele nőként, vagy szerelmeként, inkább csak teljesítették a kötelességüket.

De az én Mamám mindig becsületos és jószívú volt. Ha sok minden bántotta is, mindig ott volt mindenkinek, ha kellett.

És ha szomorú is volt, mint amikor a Papám elhunyt és egyedül maradt, akkor is ugyanolyan erőbedobással hallgatott meg mindenkit és segített ahol tudott. Mindig másokat helyezett maga elé. Jómaga, mint ahogy azt már be is vallotta nekem, nagyon sok mindent máshogy csinált volna az életében. Szerinte sok mindentől megóvhatta volna

LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

magát, ha néha a sarkára állt volna. Ezt nagyon bánja.

De mindig azt mondta;

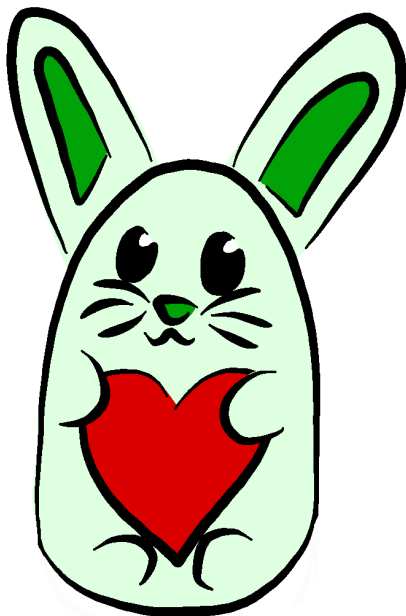
„ha az élet csak félig tölti a poharadat, a te dolgod kipótolni és beletölteni a hiányzó részt”.

A sok szenvedés ellenére is a Mamám mindig talált valamit amiért élhetett. Még ha ez csak egy kis kert is volt, vagy pár jószág az ólban. Azt is sokszor mondta nekem és a nővéremnek, hogyha másért nem is, értünk megérte élnie. Mindig is mi voltunk a szeme fényei és a mai napig is végtelenül hálás csupán azért is, ha kicsi időt szakítunk rá.

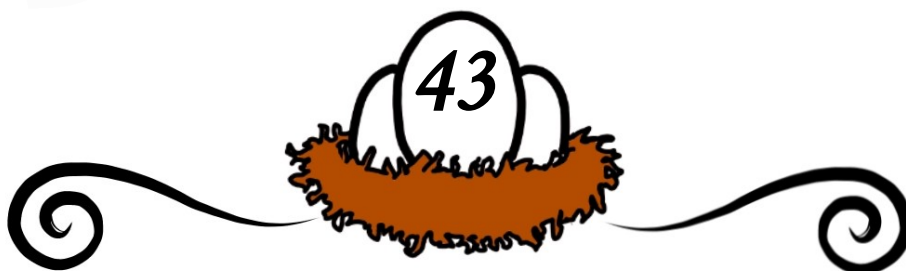
Az én Mamám megtanított arra, hogy mindig próbáljak kedves, becsületes és odaadó maradni. Már csak magam miatt is, ne foglalkozzak mások rosszálló véleményével. De ugyanakkor ne hagyjam, hogy átlépjenek rajtam és mindig legyen elég önbecsülésem ahhoz, hogy kiálljak az igazamért és magamért is.

De ami a legfontosabb: megtanultam, hogy az élet hozzon bármekkora nehézséget vagy fájdalmat is, mindig legyek elég erős ahhoz, hogy találjak valamit, amiért érdemes élnem. Amitől teljes lehet az életem.

És hogy már csak azért is, töltssem ki valamivel azt az átkozott poharat!

Kovács Szilvia

LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

*Avagy:
a sok csoki jó, a Nagyon sok még jobb*

10 éves lehettem, vagy még kisebb, amikor elkezdtem magamtól, vagy egy kis segítséggel sütni, főzni. Már akkoriban is nagyon szerettem a hasam, és ez talán leginkább mamám sütijeinek volt köszönhető. Legendásan sütött, főzött néha csak néhány hozzávalóból is. Ő az a tipikus filmes mama volt. Szállóigévé vált nálunk a "gyere csak, de nincs annyira sok enivaló itthon", amely természetesen minimum 2 levest, 4 főételt és 3 desszertet jelentett. A kedvenc süteményem tőle a mama féle sportszelet, a tetején sok-sok csokival. Ünnepnep volt mindig, amikor azt csinált, és hát elég gyakran volt, mert akárhányszor megkérdezte, hogy mit ennénk, arra sportszelet volt a válasz. Az egyik legkorábbi emlékeim közt van, amikor mamámmal a picike konyhájában sportszeletet készítettünk a tetején sok-sok csokival. Olvasta, hogy miből mennyi kell, én meg tettem bele. Arra a kérdésre, hogy mennyi csokit, az volt a válasz, hogy: "nagyon sokat". Mindig mondta, hogy: „Villókém, tanuld meg, hogy a sok csoki jó, a nagyon sok még jobb”. Teltek az évek és mama már csak a foteléből mondta a receptet, én meg készítettem a konyhában. Amikor feljegyeztem a receptet, a tetején lévő csoki mellett az összetevőknél mennyiségként a nagyon sok szerepelt. Egyik nap megint ő csinálta a sportszeletet, akkora már én is egész jól tudtam, de az övéhez nem volt fogható. Születésnapomra csinálta. Vittem az alapanyagokat a szobájába a foteléhez, és az asztalánál készítette. Néztem: keksz, cukor, tej, kakaópor, rumaroma, vaj és persze jó sok csoki. Az volt a legjobb sportszelet, amit életemben ettem. Ott két dolgot fogadtam meg: Mama fogja készíteni az esküvőmre a sütitket, legalábbis a sportszeletet biztos, és én bizony cukrász leszek. Az utóbbi teljesülni fog.

Vargha Villő Virág

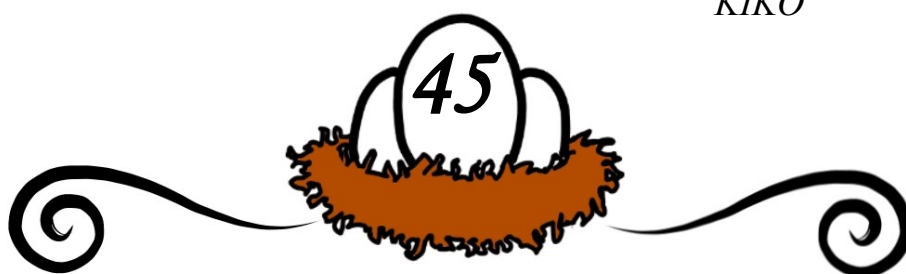
LECKÉK NAGYMAMÁM KONYHÁJÁBÓL

*Avagy:
A séta szárnyat ad*

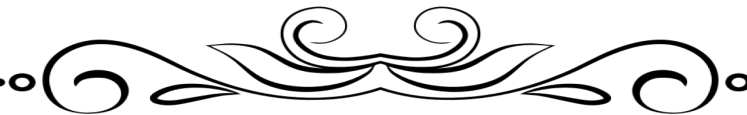
KIKO

KRITIKUS SZEMMEL

Oszkár és Rózsa Mami könyvajánló

Halió! Ma egy rövidke könyv ajánlót hoztam el nektek az „Oszkár és Rózsa Mami”-ról Éric-Emmanuel Schmitt-től.

A könyv mindössze kilencvenhat oldalas, nagy betűkkel írt kis könyvecske. Így ha lassan olvasol is, egyórás kikapcsolódás az egész. A könyvből készült már jó pár színdarab és egy film is.

A történetünk egy kilenc éves leukémiás kisfiúról szól: Oszkáról. Vagy Tojszli, ha jobban tetszik.

A kis Oszkár jó néhány éve küzd a kegyetlen betegséggel, az utolsó műtete után viszont bebizonyosodik;

Oszkárnak mindössze 12 napja van hátra.

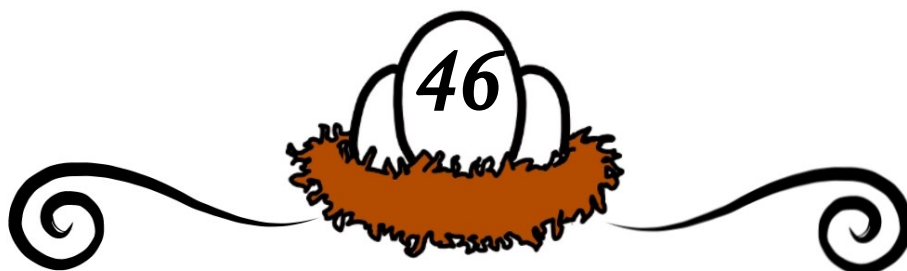
Oszkár habár eleinte nem is tudja felfogni,

De végül hihetetlen mély letargiába zuhan.

Mindenki sajnálja őt, elkerüli, csak nyel egyet, ha a halál szóba kerülne.

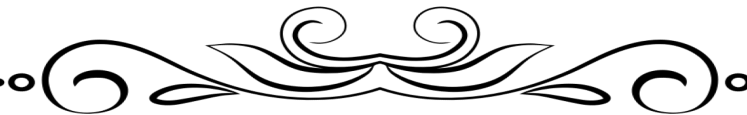
Még a saját szülei is tudat alatt távolodnak tőle, abban reménykedve, hogy így kevésbé lesz fájdalmas a fiúk elvesztése. Ha az anyja csupán ránéz, már könnyek szöknek a szemébe a fájdalomtól.

Így hát Oszkár mérhetetlenül mérges az egész életre és borzasztóan magányos is, a kórházi barátai társaságán kívül.

Az új könyvformák

Régebben a történetek lapokon léteztek, de mióta a világ megváltozott, így azok is új formát öltöttek. A könyvből, ami sok ezer személlyel találkozott, most már megtalálható PDF-ben, vagy az ihletet kapott íróművészek a világukat feltöltik az ipadre, vagy egyéb közösség oldalra. A könyvnek az értéke nem változik, csak a formája. De vajon jó az, hogy a rohanó világban már a könyvek is elgépiesednek. Sokkal könnyebb beírni a keresőbe a könyv címét és PDF-ben előbukkan, mintsem a boltban megvásárolni vagy egy könyvtárból kikölcsönözni. Mondjuk az is igaz, ha megvennénk minden könyvet, ami tetszik, nem lenne olcsó mulatság. Tehát a PDF formátumok azért nem jók, mert ha valaki könyvet akar olvasni, akkor a könyvnek értéke van, illata, fogása és festése, meg úgy minden, ami a könyvet könyvvé teszi az lényegtelené válik. Szerintem a könyvet nem lehet elektronikussá tenni, egy könyvnek annyi története van. Nemcsak az, hogy hány embernél fordult meg, hanem az is, hogy hány embernek nyújtott támaszt, csöndet, nyugalmat. Hány embernek adtak reményt a szőke herceg fehér lovon típusú történetek. A tiniknek könyv formájú olvasmány kell, ennek nem szabadna meg változnia.

" A könyvek a legcsendesebb és legkitartóbb barátok a legbölcsebb tanácsadók, és a legtürelemesebb tanítómesterek " (Charles William Eliot)

Major Szimóna

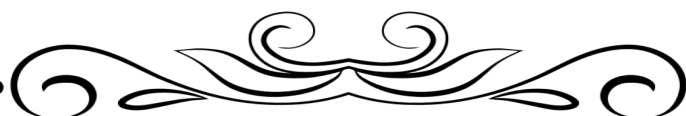

KRITIKUS SZEMMEL

Kritika

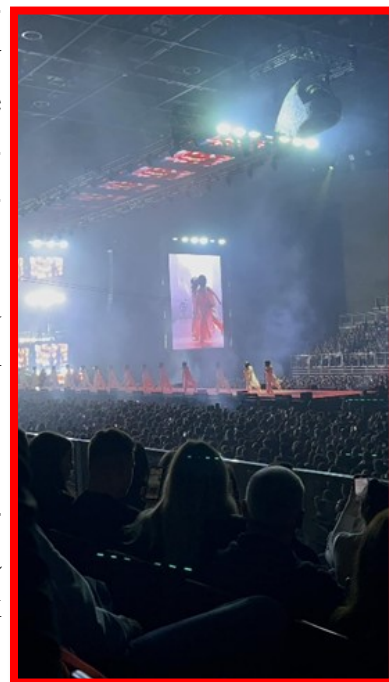
Dzsúdló arénakoncertjéről

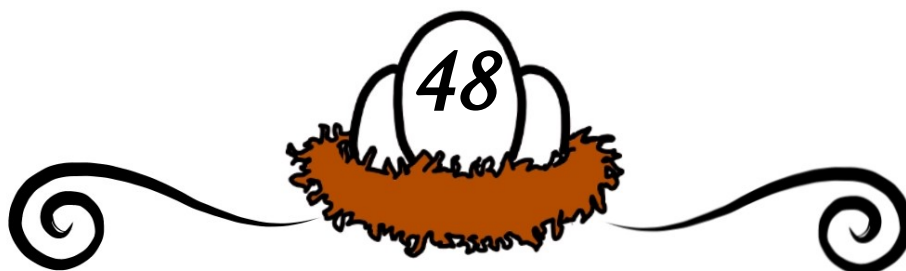
Az esemény 2023. 12. 29-én került megrendezésre a budapesti Papp László Sportarénában. Az esemény előzményének tekinthető harmadik nagylemezének, a Kincuginak, a kiadása, melyet szeptember 12-én osztott meg a rajongókkal. A kincugi mint szó japán eredetű, jelentése arannyal történő összeillesztés. Új album érkezésekor ez egy bevett szokás, hogy Marci valamilyen nagyszabású eseményt jelent be, na, de erre nem számítottunk. Már a bejelentés napján nagyon izgatottak voltunk, a jegyvásárlás kezdetekor pedig több ezres várólisták voltak a jellemzők.

Marci és a csapata sejtette, hogy egy nagyon népszerű eseményt hoztak létre a rajongók körében, de szerintem minden elvárásukat felülmúlta a végeredmény.

Én az egyik barátommal mentem a koncertre, a tömegközlekedést használva. A Puskás Ferenc Stadion metróállomáson szálltunk le, ahonnan már nagyon közel volt a helyszín. A metrón két lánnyal is együtt utaztunk, akik még a koncertre mentek, később tőlük kértünk segítséget.

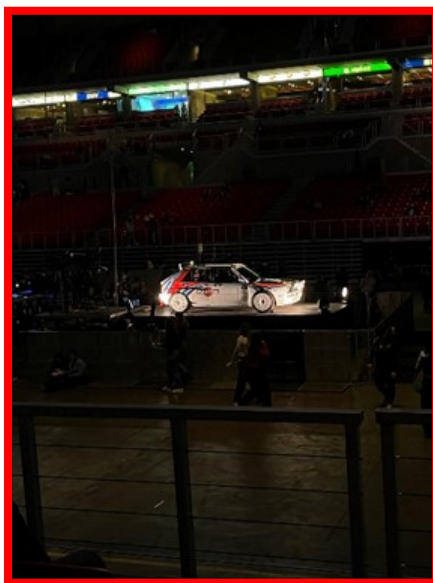

Az eseményről alapvetően több pozitívumot tudok mondani, mint negatívumot, de a beléptetés-szervezés helyet kapott a negatívumok közt. Több sor is volt, és erről előzetes tájékoztatást is kaptunk, de csak egy sor volt kiplakátolva, a többi része lot-tózó-iroda jellegű volt, de az emberek nagyon segítőkészek voltak.

De végül megtaláltuk a sorunkat, ahova beálltunk és a biztonsági őrök biztosították a gyors beléptetést. Az arénába érkezve ledöbbsentünk a monumentalitásán. Nagyon sok ember, hatalmas terek...

A ruhatárba nem pakoltunk le, mert ülőhelyünk volt, a ruhatáros szervezésről nem tudok információt adni. Viszont a merch-shopok-nál (az előadó termékeit értékesítő bolt) nagyon nagy sor volt. Ez ennyi embernél érthető, de kis standokon lehetett volna több értékesítőhely is.

Na de aztán, jött a koncert...

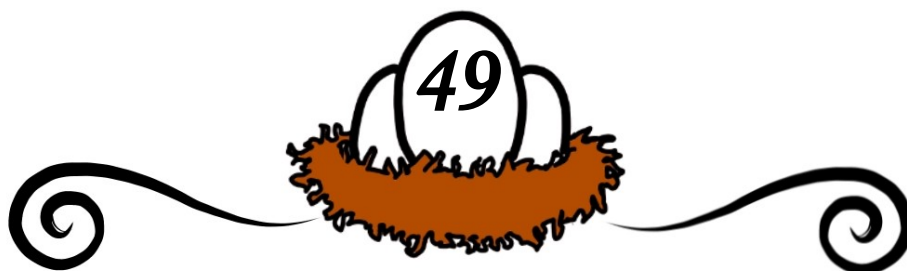
Fenomenális, katartikus érzésem volt a két és fél óra alatt, ameddig ott voltunk. Az új albumról is volt sok szám, aminek nagyon örültem,

mert a Kincugi egy igazán jóra sikeredett album. Az új album mellett régebbi albumokról is játszott számokat, amiknek szintén nagy rajongója vagyok. Előadott különlegesebb számokat is, mint például az Unom c. számát, amit mindig csak a Budapest Parkban ad elő.

Összességében nagyon jól éreztem magam a koncerten, minden egyes fillér, amit erre költöttem, megérte mint szellemi értéként mint tárgyi értéként, hiszen vásároltam egy dedikált CD-t és egy pólót. Remélem, még sok ilyen élményem lesz életem során.

Tóth Csongor

A „Bazi nagy
görög lagzi”-tól
a „Mielőtt megismertelek”-ig

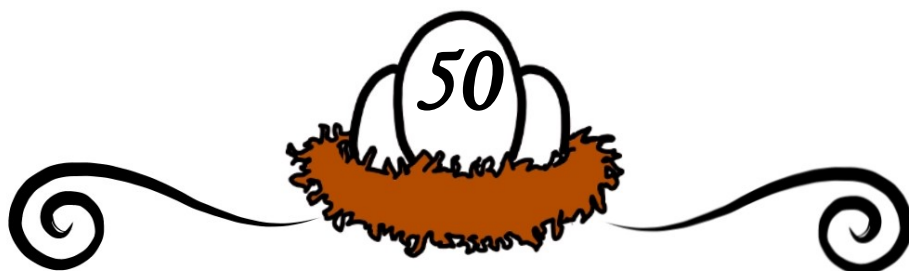
A keddi esti családi hangulatú könyvtáras beszélgetésen a filmek voltak terítéken. Egy kis tea és nápolyi mellett beszéltünk kedvenc filmjeinkről.

Volt, aki a rajzfilmeket preferálta például: a Raja és az utolsó sárkányt, volt, akinek a kedvence az igaz történeten alapuló, megható és elgondolkodtató filmek. A szeretett filmek közé tartozott még a Bazi nagy görög lagzi, a mozikban is friss Wonka, a Két Lotti. Elhangzottak az igazi klasszikusok, amikre többen felkapták a fejüket: az Így neveld a sárkányodat, a Nagy showman, a Mielőtt megismertelek.

A kérdésre, hogy inkább moziban nézzük meg a filmeket, vagy az interneten, telefonon esetleg tévében, többen azon az állásponton voltunk, a kolis életmódra és vékonyka pénztárcára utalva, hogy inkább várnak pár hónapot és az interneten nézik meg, de vannak azok a bizonyos filmek, amik kivételt élveznek a jobb minőség és az emlékezetesebb film élmény érdekében. Számomra ilyen volt a Wonka.

Szóba kerültek egyaránt a magyar és külföldi filmek, amiknek az előnyben részesítése megosztó volt, de abban többen egyet értettünk, hogy külföldi filmet inkább magyar szinkronnal nézünk meg, annak érdekében, hogy a cselekményre jobban odafigyeljünk.

Felmerült a kérdés, hogy manapság inkább filmet nézünk, vagy ugyanazt elolvassuk könyvben, vagy esetleg mindkettő, és ha ez akkor melyik sorrendben? Vegyes volt ebben a témában a vélemény, de azzal egyet értett mindenki, ha előbb olvassuk a könyvet, akkor szabadon szárnyalhat a fantázia és a képzelőerő. Viszont ha előbb a

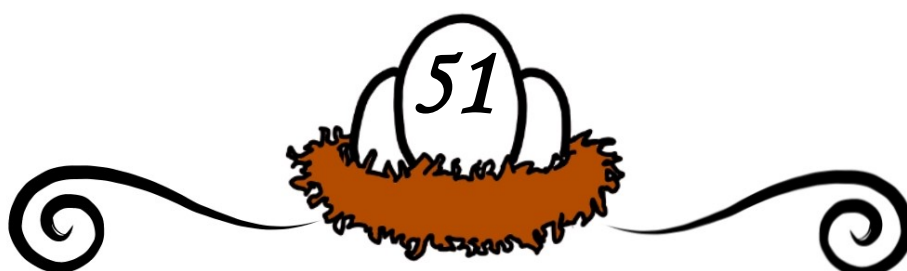
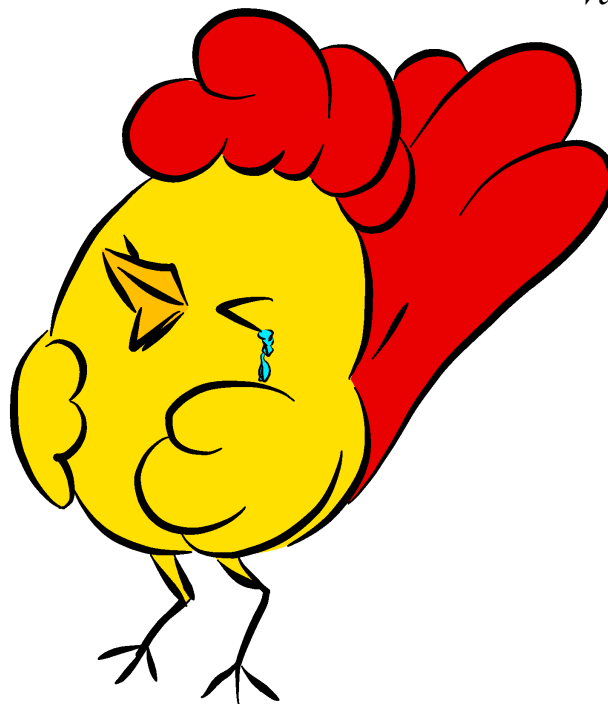
filmet nézzük meg, akkor Már nem kell olyan mértékben használni a képzelőerőnket. Megjegyzésre került, ha valami nagyon eltér a filmben, ami nem úgy van a könyvben az nagyon zavaró tud lenni.

Az is felmerült kérdésként, hogy elsősorban a filmek a kikapcsolódásunkat szolgálják, vagy általa új élményekkel gazdagodhatunk. Szerintünk egy fárasztó nap után, egy jó valóságból kikapcsolós filmnél nincs is jobb.

A Szomorú filmekről megoszlottak a vélemények. Volt, aki teljesen elzárkózott előle, de volt, aki szerint jó, ha nem mindig happy end-del zárul.

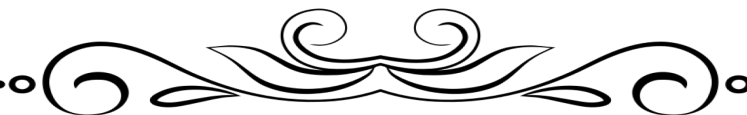
Filmet nézni az emberek többsége szeret. Rengeteg fajtája és stílusa van, amik között mindenki megtalálhatja a kedvencét.

Vargha Villó Virág

18 felett mindegy?

Az alkalom fő témája a korkülönbség volt. A téma nagyon is része a mindennapi életünknek, akárcsak az, hogy a családon belül gondolkodjunk. Ezzel is indítottuk az estét- Egy bemutatkozás és ,hogy ki miért jött. Két fő témára bontottuk ezt a komplex fogalmat: párkapcsolati korkülönbség és generációs korkülönbség. A többség a párkapcsolati részre volt nagyon kíváncsi, meg szerették volna hallgatni a többi diák véleményét a témában. Ekkor elmondta mindenki a tapasztalatait a témával kapcsolatban, hogy akár ő vagy egy ismerőse hogyan érintett a témában. Érdekes történeteket hallgathattunk meg sok főtől. Volt, amelyikben a nő, míg a legtöbb esetben a férfi volt az idősebb a kapcsolatban. Konklúzióknak azt tudtuk levonni, hogy a lányok azért választanak a legtöbb esetben idősebb partnert, mert ők jobban tisztelik őket és a viselkedési stílusuk, formájuk is messze felülmúlja egykorú társaikét. Ezután következett a generációs korkülönbség. Itt is sok téma felröppent, mint például a nagymama és az unoka kapcsolata, hogy mennyire pendülnek egy hullámhosszon. De egy másik érdekes megközelítésre is sor került, a fiatalabb testvér gyermeknevelésre, amiben én is részes voltam. A fiatalabb testvéreket a szülők „enyhébben” nevelték, mint idősebb társaikat. Ennek számos oka lehet, de konkrétan mi sem találtunk ezen a nagyon jó hangulatú estén.

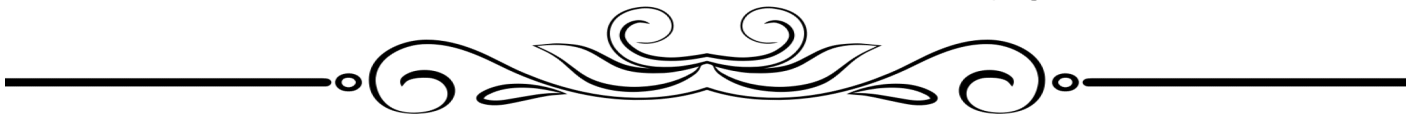

Tóth Csongor

Rendhagyó irodalomóra rendhagyóan

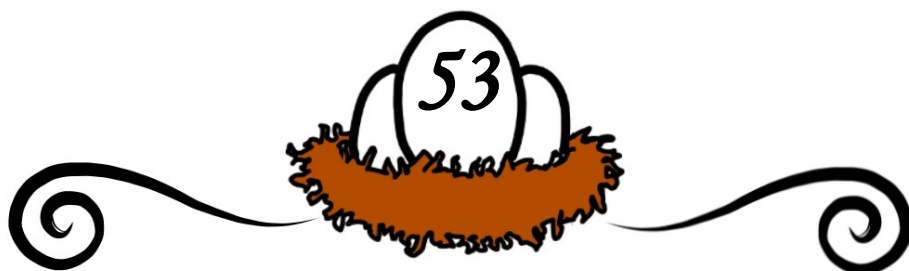

Amióta létezik a Nemes Nagy Ágnes - hét, azóta tartunk rendhagyó irodalomórát. Névadónk tiszteletére a versekről egy kicsit másképpen, - mint akár az iskolában- talán közelibben szeretünk beszélgetni az ilyen alkalmak esetén. Sok neves vendégünk volt az évek alatt: **Honti Mária irodalomtörténész**, Nemes Nagy Ágnes volt férje **Lenygel Balázs**, **Kubik Anna** és **Hegedűs D. Géza** színművészek, hogy csak a leghíresebbeket soroljam.

A múlt tanév óta újfajta módon építettük fel az eseményt, a kollégiumi diákjaink által írt versek kerültek a rendezvény középpontjába.

Még ősszel meghirdettük számukra a versíró pályázatot, amelyet végül külsős erők elfogulatlan segítségével értékeltünk.

2024. január 23-án megtartott órán a pályázat zsűri elnöke **Bokros Judit** -költő, újságíró a Vörösmarty Társaság ifjúsági tagozatának a Vörösmarty Kuckónak vezetője-emelt ki minden pályaműből olyan verssorokat, amelyet nagyon megkapónak, jól eltalálnak tartott. Minden diákszerzőtől egy-egy verset olvastak fel, vagy a vers írója vagy pedig **Bakonyi Natasa**, **Dávid Eszter** és **Vargha Villó Virág** tolmácsolásában. A felolvasás alatt mint egy intelligens háttérbe vonuló bárzongorista **Májner Liza** szolgáltatotta az aláfestő zenét.

A díjazott diákok:

Sztojka István Márkó/ Kenyó Boglárka

Bakonyi Natasa

Dávid Eszter/ Varga Boglárka

Különdíj: **Kovács Szilvia**

Viszont minden verset beküldőnek (*Zalavári Laura, Wanderer Kitti, Nádasdi Szonja, Vargha Villő Virág, Sasvári Nóra, Simon Petra, Banya Dorina, Opre Alexa, Nagy Jázmin*) köszönjük a részvételt, hogy megtiszteltek bennünket, és merték vállalni gondolataikat, érzéseiket.

Végül **Székely Hajnal tanárnő** biztosította a jó hangulatú zárást, vezetésével közösen majdnem megtanultuk elénekelni *Radnóti Miklós Éjszaka* c. megzenésített versét.

A verseknek más formában is marad nyoma, a Kalitka kollégiumi újságunk (hála **Bancsó Blanka** szerkesztőnknek érte!) különkiadásaként jelentette meg őket, másrészt a verseket illusztráló diákjaink (*Dudás Viktória, Nyuma Yo, Rostás Anna, Holczer Anna, Rideg Adél, Árpa Amira Johanna, Nagy Abinéri Panna, Horsa Regina, Kovács Szilvia, Fejes Fruzsina, Kotsis Mercédesz, Kővári Elliott*) munkáiból kiállítást is rendeztünk a földszinti tv-szobában.

Sz. Zs.

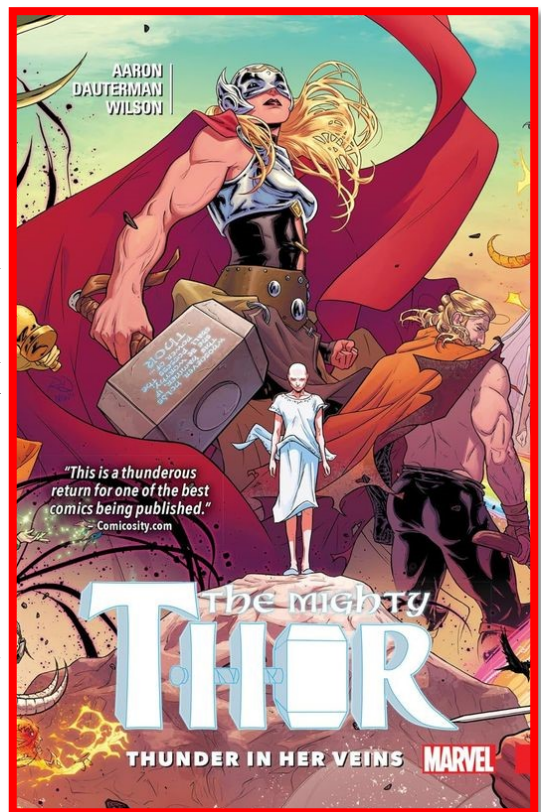

Házi hősnőink

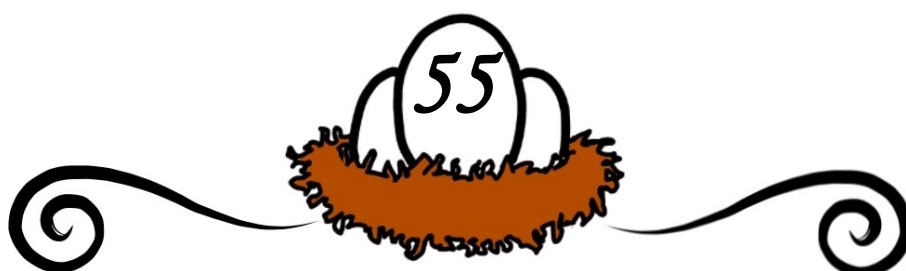
Kollégiumunk volt diákja, **Szujer Orsolya** tartott előadást „Az amerikai képregényipar és a női szuperhősök” címmel. Orsi téma iránti szenvedélyes és összeszedett előadása lekötötte a hallgatóság figyelmét. Nyomon követhettük a képregények korszakait és vele együtt a nők szerepének változásait. A dögös bombanő vagy alázatos háziasszony mellékszereplői korszakból hogyan „vergődik” a képregény és a társadalmi igény egy karakteresebb, jellemfejlődéssel bíró női ideál felé.

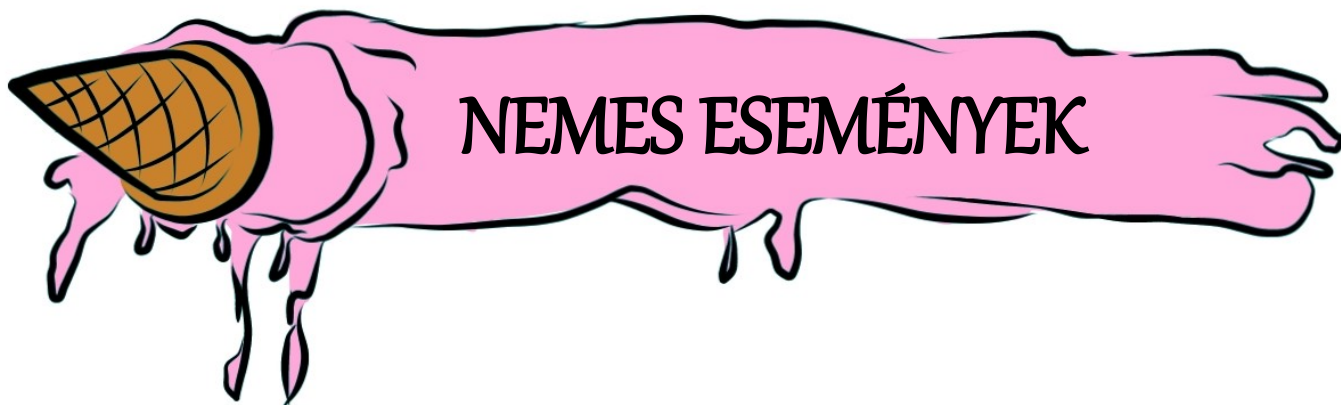
Orsi anglisztika szakon végzett és jelenleg az ELTE doktori képzésének befejezése előtt áll. Műfordítóként eddig 27 angol nyelvből fordított könyve jelent meg magyarul, amelyből kollégiumi könyvtárunknak is ajándékozott néhány példányt. Kölcsonözhetők. □

Nagyszerű élmény volt látni, hogy a régi okos diákból, egy bölcs(ész) felnőtté vált.

Sz. Zs.

Rudas-kupa

A dunaujvárosi megyei kollégiumok között megrendezett kispályás tornán első helyezést értünk el. Második az Árpád Kollégium, harmadik a Lorántffy Zsuzsanna Kollégium lett. Negyedik a Rudas, ötödik az Entz Ferenc Kollégiuma.

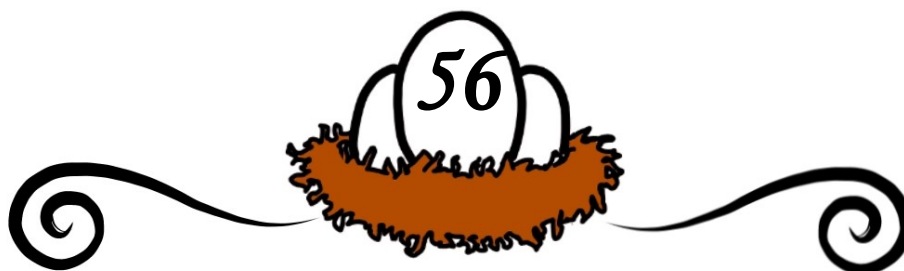
Az első helyezett csapat:

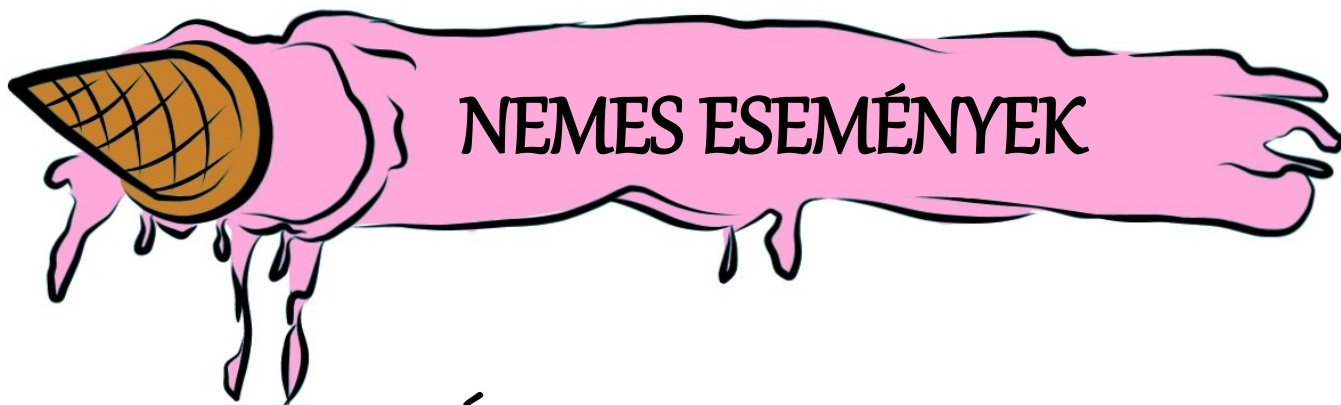

Reizinger Bettina, Izsák Fanni, Fábíán Virág, Farkas Szofi, Kozár Bernadett, Vargha Villő Virág, Mácsik Jázmin

Fábíán Virág a torna legjobb játékosa, a torna legjobb góllövője pedig Farkas Szofi lett.

Sz.Zs.

Árpád-kupa

Április 16-án öt csapat részvételével (Árpád, a dunaújvárosi Rudas, a velencei Entz, a veszprémi Davidicum és mi) kollégiumok között rendezett versenyen vettünk részt. Intelligens focit játszva, több meccset hátrányból megfordítva, hatalmasat küzdve, focicsapatunk második helyezést ért el.

A csapat tagjai: Reizinger Bettina, Boda Anna Sára, Kozár Bernadett, Izsák Fanni, Vargha Villő Virág, Szűcs Dorina, Hopotószki Regina

A torna legjobb játékosának Hopotószki Reginát választották meg.

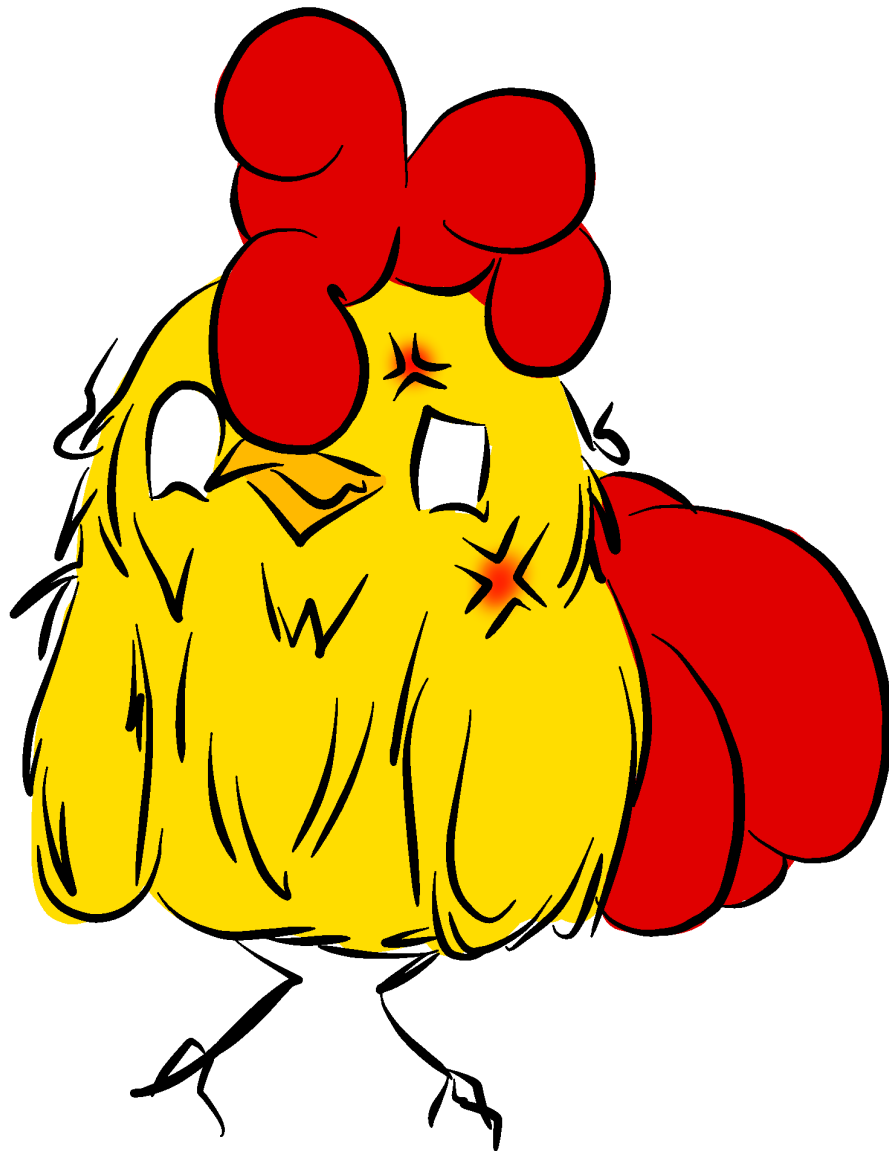
Fábián Virág és Kovács-Deres Adél tanárnő aktív segéderőként segítette csapatunkat.

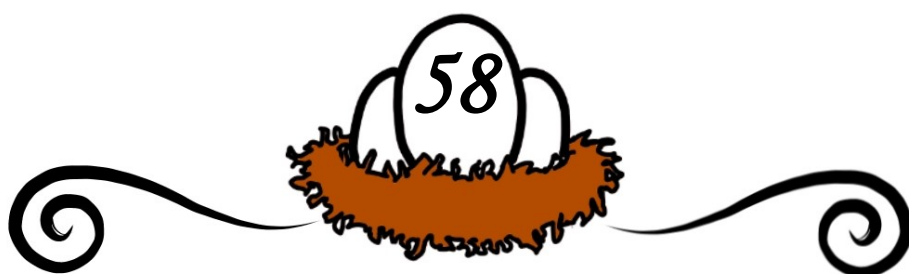
Gratulálunk a kollégiumért nagyot hajtó lányainknak. ☺

Sz. Zs.

TE IS ÍGY ÉRZED MÁR MAGAD?

Kalitka

A Nemes Nagy Ágnes Kollégium lapja - Alapítva 1997-ben

A Kalitka foglyai:

- Ágics Luca
- Kovács Szilvia
- Major Szimonetta
- Tóth Csongor
- Vargha Villő Virág
- Zalavári Laura

A Kalitkán is túl:

- Bancsó Blanka
- NN
- Rideg Adél
- Sasvári Nóra Zoé
- Sóti Viki
- XY

Illusztráció és dizájn:

- KIKO

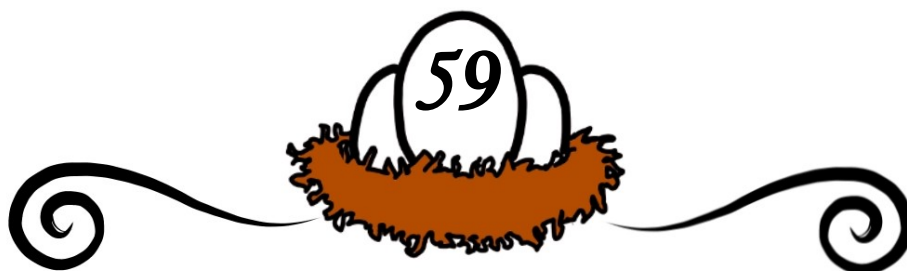
Segítő tanárok:

- Dancs- Magyar Annamária
- Szabó Zsuzsa
- Varga Lilla Anikó

Számítógépes szerkesztés:

- Bancsó Blanka

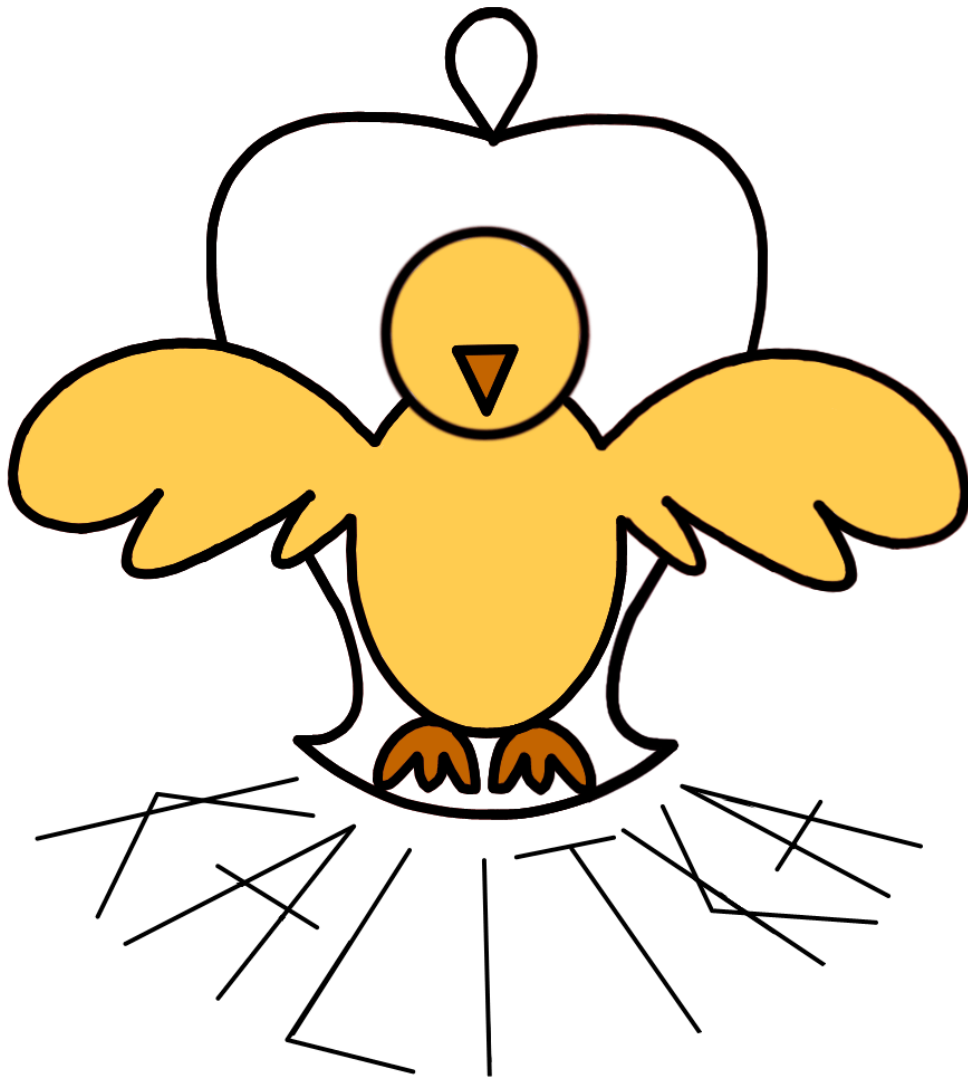
A szerkesztőség címe: Székesfehérvári JAKK Nemes Nagy Ágnes Kollégiuma,
8000 Székesfehérvár, Gyümölcs utca 13.

MEGÚJULTUNK!

KÖSZÖNET

*Kovács Szilviának a tervezésért
és*

KIKO segítségéért.

Ez még csak a KEZDET!